

ВІРУЮ

Як треба захищати суспільну мораль

Павло УНГУРЯН

Народний депутат України

Недавно минула перша річниця роботи у Верховній Раді України міжфракційної депутатської групи «За духовність, моральність і здоров'я України». За рік, що минув, міжфракційній депутатській групі вдалося зробити ряд важливих кроків. Одним з найважливіших стала розробка нової редакції Закону України «Про захист суспільної моралі».

Законопроект № 7132 був зареєстрований у Верховній Раді близько місяця тому, однак він уже викликав ряд обурень і звинувачень у спробах обмежити свободу слова. Як один із авторів цього документа, розумію, що такі висновки більшість людей зробили через недостатню ознайомленість з його змістом.

Взятися за розробку нового закону про захист моралі нас, передусім, змусила турбота про наших дітей і їх майбутнє. Можливо, саме тому ми здобули підтримку депутатів від усіх фракцій Верховної Ради. Та й супротив певних бізнесових кіл також підтверджує те, що ми йдемо правильним шляхом.

Духовність, моральність і здоров'я України», створена 23 жовтня 2009 року. До її складу входять 68 депутатів з усіх фракцій Верховної Ради України.

З перших же днів своєї роботи міжфракційна депутатська група визначила основні вектори своєї діяльності — об'єднання зусиль у двох напрямках. Насамперед, створення чіткого законодавчого заслону всьому тому сміттю, яке потрапляє в Україну як із Заходу, так і зі Сходу. Поставити заслін всьому бруду в Інтернеті і теле-

візійному просторі, протидіяти дитячому алкоголізму, наркоманії, тютюнокурінню, суїцидам серед молоді, божевільній кількості абортів, особливо серед молодих жінок. А по-друге, активно працювати над законопроектами, які сприятимуть, як моральному і духовному, так і фізичному здоров'ю людей, молодого покоління, нормальному, гармонійному розвитку українського народу.

Зокрема, у рамках співпраці з громадськістю і релігійними організаціями 16 грудня 2009 року створена Експертна рада громадських і релігійних організацій міжфракційної депутатської групи «За духовність, моральність і здоров'я України». До неї увійшли представники 54 громадських і добровільних організацій, а також представники основних християнських конфесій. Мета Експертної ради — консультування та ініціювання нових законів і державних програм, вироблення рекомендацій і пропозицій щодо поліпшення законодавства, що стосується актуальних питань суспільства.

У рамках законодавчої роботи за рік міжфракційна група розробила і внесла в парламент ряд важливих законопроектів, серед яких варто виділити такі: законопроект щодо заборони діяльності екстрасенсів, знахарів, ворожбитів, хіромантів та послуг з передбачення майбутнього; законопроект щодо пріоритетності у профілактиці поширення ВІЛ-інфекції інформаційної роботи і залучення до профілактики добровільних і релігійних організацій; законопроект щодо протидії поширенню дитячої порнографії, а також нова редакція Закону України «Про захист суспільної моралі». Саме на останньому законопроекті і на питанні захисту суспільної моралі хотілось би зосередити вашу увагу.

(Закінчення на 2-й стор.).

Боротьба за мораль об'єднує український політикум

Згідно з регламентом, у Верховній Раді України функціонують ряд міжфракційних депутатських груп, які гуртують депутатів-однодумців навколо гострих соціальних проблем. Найбільшою і одною з найактивніших є міжфракційна депутатська група «За

Українські Церкви посилюють співпрацю у сфері соціально-го служіння та благодійництва

У приміщенні Бюро УГКЦ 9 листопада відбулося чергове засідання Комісії з питань соціального служіння Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій.

Представники конфесій підвели підсумки діяльності Комісії за 2009–2010 роки та намітили напрями роботи на наступний рік.

За цей період було проведено Всеукраїнську конференцію «Позитивна віра» спільно з

БО «Всеукраїнська мережа людей що живуть з ВІЛ/СНІД» (листопад 2009 р.); видано другу частину міжконфесійного збірника «Участь Церков та релігійних організацій України у подоланні епідемії ВІЛ/СНІДу в Україні та роботі з людьми, що живуть з ВІЛ/СНІД»; проведено регіональні міжконфесійні круглі столи на тему «Посилення ролі Церков та релігійних організацій у профілактиці та контролі за епідемією ВІЛ/СНІД» у містах Донецьку, Дніпропетровську, Запоріжжі, Одесі та Херсоні.

Учасники засідання розглянули та взяли до уваги інформацію представників Українського форуму благодійників щодо проведення у грудні 2010 року тематичної зустрічі «Україна. Церква. Благодійність».

Представники Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій висловили бажання активізувати діяльність Комісії в різних напрямках. Зокрема планується розвинути міжконфесійну співпрацю щодо протидії абортам в Україні та створення і поширення якісної соціальної реклами морального характеру.

Учасники засідання висловили спільне бажання розширити соціальне партнерство між існуючими церковними соціальними фондами та іншими світськими благодійними організаціями з метою розширення можливостей у зверненні благодійництва на користь усього суспільства.

Інститут релігійної свободи.

м. Київ.

**Вибір
Цзян
Цземіня**

СТОП. 2

**Що таке
християнство**

СТОП. 3

**Кожен день – це
право вибору,
кожен крок –
це рішення волі**

СТОП. 5

**Непомилність
пап**

СТОП. 6

Як треба захищати суспільну мораль

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Корінь проблеми

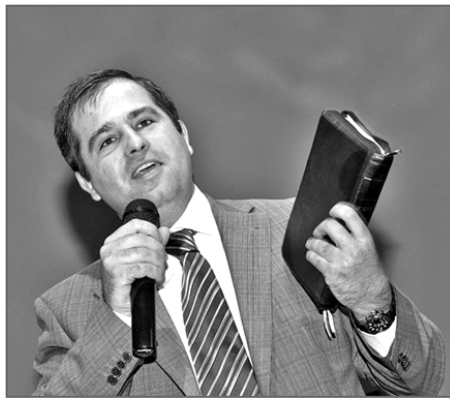
Кожен з нас не раз звертав увагу на зміст новин, різних інформаційних повідомлень у ЗМІ, на фільми і відеокліпи, які демонструються на популярних телеканалах та Інтернет-сайтах.

Хворобливе фіксування деталей вбивств, гвалтувань, грабунків, протиправних вчинків, воєнних дій і катастроф не може не впадати в очі. І справа тут не в раптовому збільшенні злочинності чи кількості стихійних лих. Справа у впливі, який мають такі повідомлення на свідомість глядачів чи слухачів. Особливо — на свідомість підлітків. Стан постійної напруги і нервового збудження, створений постійним потоком негативу з медіа-простору, робить з людини активнішого покупця, але руйнує особистість. Спонукає шукати засоби швидкого розслаблення у вигляді алкоголю, тютюну і наркотиків, давати вихід негативним емоціям через насильство.

Діючий закон «Про захист суспільної моралі» сьогодні, у зв'язку із стрімким розвитком інформаційних технологій, став малоефективним інструментом захисту суспільної моралі. Тому в законопроекті 7132 ми, насамперед, запропонували якіснішу і зрозумілішу базу, а також виписали чіткі способи реагування. Перш за все, у новій версії закону «Про захист суспільної моралі» розширений перелік явищ, які можуть бути небезпечними для морального стану людини і особливо підлітка. Якщо нині чинний закон переважно зосереджений на порнографії, еротичі і продукції сексуального характеру, то наш законопроект не менш небезпечними визнає пропаганду шкідливих звичок, насильства і неадекватної поведінки.

Ворог у телевізорі

Окрім заборони абортів, порнографії, ми пропонуємо обмежити трансляцію телевізійних і радіопрограм, реклами,

Павло УНГУРЯН

Народний депутат України

закладів, 50% десятикласників, 40% восьмикласників. 31% юнаків і 1% дівчат вперше закурили в 11 років і раніше. За останніми дослідженнями, 58% учнів загальноосвітніх шкіл готові копіювати негативну поведінку телегероїв, а 37,3% готові вчинити протиправні дії, наслідуючи вчинки телегероїв.

Щоб ситуація змінилася, з екранів телевізорів повинні зникнути криваві фільми, грубі шоу і демонстрація страхів у новинах, прихована реклама алкоголю і тютюну в той час, коли це можуть бачити наші діти.

Для тих, хто буде порушувати ці норми, законопроект передбачає анулювання ліцензії на теле- чи радіотрансляцію, а також на ретрансляцію продукції ефіру. Плануємо також заборонити елементи насильства і жорстокості, лайливі слова і пропаганду девіантної поведінки в мобільному контенті, спрямованому на підлітків, в комп'ютерних іграх та інших іграх для дітей, у видавничій продукції, розрахованій на дітей, а також у фільмах, які не мають вікового обмеження.

Злочини — віртуальні, покарання — реальні

Більшу стурбованість, ніж телевізор, викликає Інтернет. Адже ні держава, ні батьки не можуть контролювати, що побачать їхні діти. Тексти, відео і фото, на які підліток може наштовхнутися у всесвітній мережі, більш руйнівні, ніж найгрубіший ТБ-контент. У мережі немає заборон і табу. Немає обмежень. І якщо дорослий може обмежувати себе сам, то дитина навряд чи здатна на це. У більшості цивілізованих країн вже давно працює кіберполіція, яка має дуже широ-

кі повноваження. Духовне здоров'я своїх дітей ці країни ставлять вище за інтереси окремих компаній. Можливо, частина законопроекту 7132, яка передбачає відповідальність провайдерів за надання кіберзаконодавства. Починати треба з малого.

Згідно з нашим законопроектом, оператори і провайдери телекомунікацій зобов'язані обмежувати вільний доступ до ресурсів, які своїм змістом загрожують суспільній моралі. При наявності рішення суду провайдер повинен видалити шкідливий контент чи заблокувати доступ до нього, якщо цей контент перебуває поза межами національного інформаційного простору.

На запит правоохоронних органів провайдер повинен надавати інформацію про користувача послуг і про те, що він переглядає чи розміщує в мережі. Хтось побачить в цій нормі перевищення повноважень. Хочу відразу відповісти: злочин — це злочин незалежно від того, анонімний він чи ні. Якщо допустимим вважається прослуховувати телефонні розмови (за санкцією суду) для затримання злочинців, то чому не можна переглядати історію відвідань Інтернет-сайтів, щоб спіймати такого ж самого злочинця?

Окрім прямих заборон, ми плануємо заохочувати операторів і провайдерів до співпраці. Зокрема, плануємо розмістити державне замовлення на розроблення і поширення спеціалізованих комп'ютерних програм, які обмежують доступ дітей до шкідливої інформації, а також інформації еротичного характеру в телекомунікаційних мережах. Частину фінансування цих розроблень повинні взяти на себе оператори і провайдери телекомунікацій, оскільки саме вони одержують прибуток за надання послуг зв'язку. Може, саме тому ми нині чуємо так багато заперечень щодо законопроекту 7132 з боку цих компаній.

Хто і як повинен судити?

В законопроекті 7132 ми визначили, що таке: «інформація в телекомунікаційних мережах», «місця масового відпочинку», «мобільний контент», «моніторинг у сфері захисту суспільної моралі», «насильство», «неповага до національних і релігійних святинь», «ксенофобія», «расизм», «сімейні цінності» та ін. Уточнили визначення порнографії, еротики, їх похідних явищ і продукції. Перелік визначень не можна назвати досконалим, та все ж він набагато кращий за той, що його подає чинний закон.

Захист дітей від негативного впливу інформації — невід'ємна функція для багатьох держав цивілізованого світу, які вважаються взірцем свободи слова й особистості. У Німеччині діє Федеральне відомство з перевірки матеріалів, шкідливих для молоді.

У Великобританії Ofcom — регулятор британської телекомунікаційної індустрії контролює етичність змісту телеканалів відносно захисту інтересів дітей. Федеральна комісія зі зв'язку США проводить експертні дослідження інформаційної продукції, визначає випадки демонстрації «непристойностей», які підлягають судовому покаранню.

Декому цей законопроект може видатися надто суворим. Але все має свою ціну. У цьому випадку обмеження прибутків деяких компаній і анонімності окремих осіб стають ціною морального здоров'я наших дітей. Окрім того, ніхто не говорить, що ця ціна повинна бути достатньою. Законопроект 7132 потрібно розглядати як проміжну ланку в прогресі до створення досконалого законодавства із захисту суспільної моралі. Його прийняття як закону створить необхідне правове поле, яке сприятиме участі в законотворчому процесі всіх складових нашого суспільства.

РЕАЛЬНОСТІ У СВІТЛІ СТАТИСТИКИ

Алкоголь

Україна посідає перше місце у світі щодо вживання алкоголю серед дітей і молоді. 40 відсотків дітей у віці від 14 до 18 років — систематичні алкоголіки.

Алкоголь вбиває понад 40 000 українців щороку — з них близько восьми тисяч вмирають від отруєння, вісім тисяч — від серцевих нападів.

В Україні фіксується 25-30% випадків дитячої патології новонароджених через алкоголізм батьків.

За орієнтовними даними, реальне вживання алкоголю в нашій країні — понад 15 літрів абсолютного алкоголю.

Куріння

За офіційними даними, щорічно близько 120 тисяч українців гинуть від куріння і 10 тисяч — від нелегальних наркотиків.

Україна посідає перше місце в Європі за кількістю курців: в цілому по країні тютюн постійно вживають 15,5 мільйона чоловік.

Віл і СНІД

За інформацією ЮНІСЕФ, прихована епідемія ВІЛ в країнах Східної Європи і Центральної Азії зростає тривожними темпами.

На квітень 2009 року в Україні було офіційно зареєстровано 146,5 тисячі ВІЛ-інфікованих людей, з них 22 тисячі — діти.

Щоденно понад вісім українців помирають від СНІДу і понад 50 інфікуються ВІЛ-інфекцією...

Наркоманія

Кількість наркозалежних в Європі становить 3,7 мільйона чоловік. Майже два мільйони з них живуть в Росії і понад 700 тисяч — в Україні і Азербайджані.

Смертність і самогубства

За даними 2009 року, зі 100 юнаків — випускників шкіл в Англії доживають до пенсії 90, а в нас — тільки 40.

В Україні щорічно роблять 200 тисяч абортів.

Смертність у нас вже багато років підряд значно перевищує народжуваність. За 17 років населення України скоротилося майже на шість мільйонів — це 330 тисяч втрат щорічно...

За результатами прогнозів, до 2014 року працездатне населення України може зменшитися на 12-17%.

Аморальність

Згідно з дослідженнями соціологів України, 22% школярів відвідують порнографічні сайти, 11% дітей намагалися купити в мережі наркотики... При цьому 76% батьків зовсім не цікавляться, що відвідує в мережі їх дитина.

За оцінками спеціалістів, секс-бізнесом в Україні займаються близько 250 тисяч жінок.

Інтернетом в освітніх цілях користуються лише 10% дітей, решта 90% відвідують сайти, які користі не приносять...

За даними Українського інституту соціальних досліджень, 11% повій — діти віком від 12 до 15 років...

В Європі близько 140 тисяч осіб стали жертвами торгівлі людьми...

Ось який світ оточує нас. Світ, жорстокий через гріх, що примножується. Але вихід є в кожного. І цей вихід — Ісус Христос. Він — безмежно Добрий і Всемогутній Бог, Який, як і раніше, любить людину. Він чує молитви і відповідає на них, як і раніше, змінює життя на краще. «Покликуй до Мене — і тобі відповім, і тобі розповім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш!» (Єр. 33:3).

Вибір Цзян Цземіня

І знову гарні-прегарні програми кандидатів на посади голів, мерів, у депутатів від партій, обіцянки і за-певнення щодо їх виконання. Хіба цього ще не було? Чому кожного разу надіємось, що наші обранці будуть чесними і правдивими, а може, навіть жертвними, як у минулі часи були наші князі й гетьмани, дотримують слова і виконують свої обіцянки? А хто може спонукати людину бути чесною, правдивою і справедливою?

Правильна відповідь на це може бути лише одна-єдина — це не просто віра в Бога (тобто визнання, що Він існує, що є Творець), а повне усвідомлення відповідальності перед Ним за свою діяльність (за думки, слова і вчинки). І засвідчується вона перед виборами не лише відвідування храму, не лише присутністю на посвяченні храмів, каплиць і т. п., а й смиренною поборністю, високою мораллю і постійним відвідуванням храму у неділі та свята, частою щирою сповіддю і причастям святих Христових Тайн. Тільки це може змінити, відродити і відтворити нову людину, а отже, і суспільство. Це аксіома науки Христа і Церкви.

Цю істину потверджує неймовірна новина, яка тихо і непомітно промайнула недавно в Інтернеті. Без усяких обговорень... Мова йтиме про заяву колишнього глави компартії Китаю Цзян Цземіня. На запитання кореспондента журналу «Time» Д. Айкмана, що він хотів би побажати у майбутньому своїй країні, лідер компартії відповів: «Я хочу, щоб моя країна стала християнською». Ця відповідь-одкровення, звичайно, шокувала журналіста.

— А чому? — запитав він.

Перший комуніст пояснив, що експертна група китайських вчених протя-

гом 20 років вивчала питання постійного відставання Китаю від Заходу в галузях науки, індустрії і культури. Після дослідження всіх можливих причин вони прийшли до висновку, що саме релігійна спадщина Заходу дозволила досягти таких висот. Ось заява цих вчених: «Нас попросили з'ясувати, що є причиною успіху, по суті, навіть переваги Заходу в усьому світі. Ми вивчили всі можливі аспекти з різних точок зору — історичної, політичної, економічної і культурної. Спочатку ми думали, що вся причина — в потужних військових силах. Потім вирішили, що у нас краща політична система, потім зосередили свою увагу на ваших економічних системах.

І врешті-решт за минулі 20 років ми з'ясували, що центром вашої культури є ваша релігія — християнство. Тому Захід такий могутній. Моральний фундамент християнства в соціальних і культурних сферах життя дозволив з'явитися спочатку капіталізму, який потім переріс у демократію».

А наприкінці китаєць сказав, що, добре усвідомивши, якою потужною силою є звичайна економічна свобода, Китай почав дуже широко використовувати її, але це не дало бажаних позитивних результатів. Тож остаточний висновок був такий: «Захід загалом підняв на такі висоти не просто економічна свобода, а й біблійний світогляд».

Звичайно, Цзян Цземінь не розділив західне християнство на католицизм і протестантизм. А за багатьма соціологічними дослідженнями, у світі у загальному розвитку на першому місці стоять протестантські країни, на другому — католицькі і на третьому — православні. І це при тому, що всі сповідують біблійний світогляд. Чому ж між нами, християнами, така велика різниця, коли всі ми сповідуємо, вивчаємо і проповідуємо одну науку, одні й ті самі Заповіді

Божі? Відповідь на це дуже важливе запитання не проста, а потребує глибокого аналізу.

Думаю, що традиційні Церкви засвідчують сьогодні храмово-обрядове християнство, тобто віру, одягнену у форми обрядів і традицій, які при всій їхній необхідності і важливості стали визначальними і самодостатніми. Натомість протестанти постійно і наполегливо наголошують на необхідності особистого переживання і свідчення своєї віри всюди, на кожному кроці. І треба чесно визнати, що в цьому їхня перевага. Власне, це і робить людину чесною, порядною і справедливою не лише на зібранні в молитовному домі, а й удома, на вулиці, на роботі і т. д. Нам цієї наполегливості і постійності дуже не вистачає. Хто сьогодні наполегливо і постійно закликає, щоб ми мали любов між собою, тому що ми українці, тому що ми однієї сім'ї, одного народу й однієї держави? Христос сказав: «Не кожний, хто промовляє до Мене: „Господи, Господи!“, увійде в Царство Небесне, але той, хто чинить волю Отця Мого». А воля ця свята і звершується в любові. Тому тільки любов до Бога і до ближніх визначає нашу віру і спасє.

Спостерігаючи за передвибірною кампанією, з боєм і тривогою згадував слова нашого великого пророка Шевченка:

**Доборолась Україна
До самого краю.
Гірше ляха свої діти
Її розпинають.**

Виглядає, що й через 300 років нічого не змінилося. Україну й далі свої шматують, ділять і «кров з ребер точать», як мовив Тарас.

Де ж нині ті наші патріоти, які готові пожертвувати собою, статками і бізнесом для свого народу, своєї вільної незалежної держави!

**Михайло МЕЛЬНИК.
Протоієрей.**

*(Газета «Галичина»,
№ 163-164 за 4.11.2010),*

А навіщо про це розповідати християнам? Хіба вони вперше про це чують? Але, подумавши, приходиш до висновку, що навіть самому собі постійно треба нагадувати, що ж таке християнство.

Відновлення стосунків

Коли Христос змінює чиєсь життя, починають змінюватися і зовнішні обставини. Появляються нові заняття (відвідування церкви, вивчення Біблії, різні служіння), складаються нові стосунки з людьми, яких раніше не знав. Словом — змін вистачає. І кожного разу виникає спокуса припустити, що ці зовнішні зміни — інший порядок життя, нові традиції і звички, інший рід занять — і є християнство, життя з Богом.

Читаючи Святе Письмо ми бачимо, що ця небезпека не нова — вже в старозаповітні часи вона постійно підстерігала народ Божий. Ізраїль час від часу забував, що таке Заповіт з Богом, і тоді діла, передбачені як умови Заповіту, — правила, закони, установки — починали сприйматися як смисл і ціль Заповіту. Про це можемо прочитати в Книзі пророка Ісаї 28:9-13: «Кого буде навчати пізнання, і кому вияснити об'явлення буде? Відставлених від молока чи від перс повідлучуваних? Бо на заповіді заповідь, заповідь на заповіді, правило на правило, правило на правило, трохи тут, трохи там». Тому незрозумілими устами й іншою мовою буде казати народові цьому Отой. Хто до них говорив: «Це спочинок! Дайте змученому відпочити, — і це відпочинок», — та вони не хотіли послухати. І станеться їм слово Господа: заповідь на заповідь, заповідь на заповіді, правило на правило, правило на правило, трохи тут, трохи там, щоб пішли та попадали навзсак, і щоб були зламані й впали до пастки й зловилися!»

Християнство — це не набір правил чи заповідей, і навіть не вчення, яким багато хто намагається його показати. Це — особисті стосунки між людиною і Богом, її Творцем. Точніше, це навіть не стосунки — стосунки були й раніше, хай навіть з боку людини і неправильні. Творець ніколи не переставав думати про Своє дітище. Християнство — це відновлення стосунків, це дорога додому, це дорога до Отця.

Пам'ятає притчу про блудного сина? Син сказав батькові: «Тату, якби тебе не було, все твоє було б моїм. Тому зробимо вигляд, що тебе вже нема, я все це заберу і піду». І пішов. Через деякий час все те, що він мав в батька (а мав він аж надмір), вичерпалося. І він зрозумів, що слуги в домі його батька живуть краще, ніж він на чужині. І захотів повернутися й сказати: «Прогрішився я, отче, проти неба та супроти тебе... Недостойний я вже зватись сином твоїм; прийми ж мене, як одного з своїх наймитів» (Лк. 15:18-19). І рушив додому. Так ось, християнство — і є ця дорога додому. Відновлення розірваних стосунків. Відновлення єдності людини і її Отця Небесного, її Творця.

Наше призначення

— вічне життя з Богом

У школах вчать, що страждання сприяють виживанню найпристосованіших, що смерть — рушійна сила розвитку і

прогресу: чим далі, тим краще й краще. Ми повинні радіти, що, страждаючи, ми цим самим даємо можливість розвиватися людству в надлюдство. Але всі підсвідомо розуміють, що щось у нашому світі не так, щось неправильно. Навіть гуманісти, відкидаючи владу Бога, стверджували, що «людина створена для щастя, як птах для польоту». Не страждання і безглуздість — наше призначення, і не для того ми прийшли в цей світ, щоб померти. Кожна людина в глибині душі відчуває, що створена, щоб бути з Богом — щоб Бог був у ній, а вона була в Бозі.

На зустрічі з лікарями Республіканської дитячої лікарні одна жінка, яка ніколи не читала Біблію, підійшла до мене із запитанням: «А невже Бог не в кожному з нас? Невже не кожний є частинкою Бога?». Що я їй міг відповісти за п'ять хвилин до початку її робочого дня? Я сказав: «У принципі ви цілком маєте рацію. Ми створені Богом, щоб бути з Ним і щоб Він був у нас. Але проблема в тому, що ми не відповідаємо цьому призначенню. Щось, що живе в нас, заважає нам досягти такої близькості з Творцем. Це щось Біблія називає гріхом».

Звідки виникають всі ідеї «Нью Ейдж», як не з цього підсвідомого відчуття нашого божественного призначення — «генетичної пам'яті» про втрачений рай. Лише нерозуміння нездоланності прірви гріха, що відділила нас від Бога, заважає послідовникам цього вчення побачити істинне становище речей. Але мало хто заперечуватиме, що наше призначення — небеса. Ми були створені саме для цього — для вічного життя з Богом: щоб Він був в нас і ми в Ньому. Наше призначення — любити і бути любимими.

Справжня свобода передбачає обмеження

Але таке призначення, як любов, не може бути нав'язане насильно. Тому-то Творець створив людину вільною. Зі всього матеріального світу лише людина наділена власною волею і має можливість прийняти чи відкинути волю Творця. І щоб у людини була можливість розпоряджатися цією волею, їй було дане обмеження — одне-єдине: не їсти плодів від одного дерева, що росло в Едемському саду.

Чи можете ви собі уявити, що таке свобода без обмежень? Вранці ви піднімаєтесь, і вам кажуть: «Роби все, що хочеш». Чи захочете ви що-небудь робити? Що робити, якщо нема обмежень? Якщо нема меж — нема і свободи, тому що свобода — це реалізація нашої волі. Якщо ж ми не бачимо, як її реалізувати, ми — в пастці абсолютної несвободи. Жодна з наших дій вже не буде результатом рішення, результатом морального вибору.

Подивіться на сім'ю, де дітей виховують «за доктором Споком» — дають їм повну свободу. Це нещасливі діти! Здавалось би — роблять все, що хочуть, і всі говорять: «Яка розбещена дитина!».

Але насправді ця дитина робить все можливе, щоб її хоч-хоть зупинив, сказавши: «Стій! Далі не можна! Тут твої права закінчуються». Тому що де права — там і відповідальність, і всім своїм виглядом дитина кричить: «Я ще маленька! Ї тут хто-небудь, хто візьме на себе контроль за ситуацією?».

Свобода — це коли ти не тільки можеш брати на себе стільки, скільки хочеш, а й коли можеш не брати на себе того, що понад твої сили. Така дитина шукає свободу і не знаходить її, тому що немає рамок, в яких вона могла б реалізувати свою волю. Тільки знаючи, що можна, а що — ні, вона могла б чинити вільно — правильно чи неправильно. Коли ж нам невідомо, що можна, а що не можна, ми позбавлені вибору, а отже — і свободи. Відсутність обмежень рівнозначна смерті вільної волі.

Гріх віддав людину від Бога

Але коли є свобода, є і можливість зловживати нею. І Писання говорить, що людина так і вчинила — скористалася своєю свободою не за призначенням. Вона не послухалася свого Творця. Замість того, щоб розвивати власну волю, узгоджуючи її з абсолютною волею Творця — уподібнюватись Йому, зближиться з Ним і поліпшувати з Ним стосунки — людина вчинила проти Його волі. Саме це Біблія називає гріхом. Гріх віддав людину від святого Бога нездоланно прірвою.

Наша воля породжена гріхом. Дуже часто, коли говорять про гріх, не зовсім розуміють, що це таке. Найчастіше під гріхом мають на увазі неправильні дії і вчинки, причому часто досить примітивні. Але це — не гріх в повному розумінні цього слова, це наслідок гріха. Саме ж слово «гріх» в Біблії початково означає невідповідність призначенню, непопадання в ціль, промах. Подібно до стріли, що пролетіла мимо цілі, ми пролітаємо мимо свого призначення. Ми не в змозі відповідати тому, для чого були створені. Ми у всьому діємо проти волі Бога. І ця спадкова хвороба волі — гріх живе в нас, постійно руйнуючи і наші стосунки з Богом, і, що найдивніше, наші стосунки одного з одним, тому що тільки в Бозі ми можемо мати істинну єдність.

Відділення людини від Бога стало першим із найжахливіших наслідків гріха. Писання говорить: «Бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави» (Рим. 3:23); «Коли ж кажемо, що не маємо гріха, то себе обманюємо і немає в нас правди!» (1 Ів. 1:8). Зверніть увагу: це стосується всіх, у тому числі — християн, яким адресовано послання Івана!

Другий наслідок гріха — у світ прийшла смерть. «Бо заплатла за гріх — смерть», — говорить Писання (Рим. 6:23). У первісному світі смерті не було, було лише життя — життя з надлишком, подароване Богом. Люди постійно перебували в тісному і глибокому особистому спілкуванні з Ним, і від Нього одержували життєдайну силу. Але гріх розлучив їх з Даятелем життя, люди стали чужими

Богові і один одному.

Що відбувається з гілкою, коли її відривають від дерева? Вона починає засихати. Але засихає не одразу. Листя на ній продовжує деякий час жити. Однак раніше це були частини єдиного цілого, і кожний листок, освітлений сонцем, виробляв хлорофіл, одержуючи від дерева життєдайні соки в достатку. Між листками не було конкуренції, вони перебували в гармонії з деревом і один з одним. Коли ж гілка відламана, кожний листок висмоктує її соки за рахунок іншого листка. Коріння, що живило їх всіх, більше немає, кожний тепер — сам за себе. Сильніші і розвинутіші листки проживуть трохи більше за рахунок інших листків, з яких вони зможуть висмоктувати соки. А в підсумку загинуть усі.

Те ж відбувається і з нами. Ми — як листя на дереві. Гріх відбив нас не лише на наших стосунках з Богом, а й на наших стосунках один з одним. В інших людях ми вже бачимо суперників, підозріло ставимося один до одного. Кожний шукає тільки свого, і «я-моє-мені» переважає в наших стосунках. Пам'ятаєте — Адам і Єва були нагими і не соромилися? Але коли у світ прийшов гріх, вони почали прикриватися оджею шкіряною, тому що вже більше не довіряли одне одному. І це ті, хто був призначений бути одним тілом!

Головна проблема людини

Головна наша проблема полягає в тому, що жодні добрі чи правильні діла не можуть відновити наші стосунки з Богом. Бог святий. Він — світло, і немає в Ньому ніякої темряви.

Не бажаючи загибелі Своему творінню, Бог склав з народом Ізраїлю заповіт і дав йому Закон, аби хоч один народ міг залишатися в стосунках з Богом — хоч і вельми далеких від єдності з Ним, що було до гріхопадіння. Так протягом століть Бог зберігав у людях пам'ять про їх призначення, щоб всі народи могли знайти зворотню дорогу до Отця. Але дотримання Закону не робило ізраїльтян кращими за інші народи. Гріх продовжував жити в усіх людях, і вся старозаповітна історія Ізраїлю — історія відступництва людей і вірності Бога.

Якщо я дотримуюся всіх правил дорожнього руху, чи стаю я від цього чеснішим? Коли пізно вночі я зупиняюся на червоне світло, чи не живе в мені бажання все-таки проїхати: адже ніхто не бачить! Я залишаюся собою. Дотримання правил дорожнього руху не робить мене кращим. Як і дотримання Кримінального кодексу — досить порушити одну. Щоб ланцюг урвався, не потрібно, щоб розірвалися всі його ланки — досить однієї.

Закон, даний народу Ізраїлю, дозволяв людям розпізнавати свою гріховність, але не рятував від неї. Павло пише: «Законом пізнається гріх». Закон — як метрологічний снаряд, яким ми перевіряємо об'єкт — відповідає він

стандартів чи ні. Але виконання Закону не робить нас кращими, ми при цьому залишаємось такими самими. А кара за гріх — смерть. І смерть очікує кожного, оскільки гріх живе в кожному.

Треба чітко усвідомлювати: грішна людина не може бути кращою чи гіршою в очах Божих. Скільки нам треба вчинити гріхів, щоб стати порушником Божого Закону? Скільки гріхів знадобилось Адамові і Єві, щоб бути вигнаними від лиця Божого? Один-єдиний. Писання говорить: якщо ми порушимо одну заповідь, ми порушимо весь Закон. Усі згрішили і позбавлені слави Божої. Я можу вмовляти себе, що, мовляв, не така вже я й погана людина, кращий за багатьох інших — бандитів, повій, злодіїв. Але гірка правда в тому, що перед лицем святого Бога ми всі рівні, бо ніхто не може виконати весь Закон. Нас усіх чекає одна доля. Перед Богом немає людей кращих чи гірших. Якщо людина грішна, вона не може бути в спілкуванні з Богом.

Але ж я нікого не вбивав — обурюється наша гордіня. Ну й що з того? А може, і вбивав? Як знати?.. Може, мовив слово, яке завадило людині знайти вихід з тяжкої ситуації? Чи, скажімо, був причетний до абортів? У нашій країні панують дивні речі. З одного боку, ми з гуманних спонукань виступаємо проти смертної кари, з другого — у нас легалізований аборт на вимогу. Якщо перекласти це на мову Писання, то ми виступаємо за безкарність винного і за смертну кару для невинного. І навіть не помічаємо цього кричущого безумства! Ось до чого доводить гріх, що живе в нас!

Ісус сказав обвинувачам жінки у перелюбі: хто без гріха, нехай першим кине в неї каменем, і всі, починаючи від старших і аж до останніх, мовчки розійшлися. Гріх живе в кожному з нас. І, осуджуючи іншого, ми виносимо вирок собі.

Ворог сатана думав, що заманив Бога в силце, тому що два невіддільні атрибути Бога — любов і справедливість, здавалось, були приведені в суперечність. Бог справедливий. Він неупереджений, і кожному віддасть за заслуги. Гріх не може залишатися безкарним. Якщо вчинимо злочин — неодмінно прийде покарання. Була завдана шкода — треба заплатити її вартість. Але люблячий Бог не хоче смерті Свого творіння. Отож, з одного боку, Він не бажає нам загинути, з другого — Він повинен нас покарати.

Ворог думав, що переміг в цій битві, і, звеличившись, зможе сам посісти місце Бога. Усі його дії були абсолютно логічні, а логічного виходу з цієї дилеми не існує. Одного він не врахував — любов вища за логічний розрахунок, а сатані любов невідома. Бог полюбив світ настільки, що Сам, у Своему Сині, прийшов у цей світ і помер за наші гріхи. Кара, приготовлена кожному грішнику, — смерть. А Бог в Ісусі, що не знав гріха, взяв на Себе наші гріхи, викупив нас з рабства смерті.

Сергій ГОЛОВІН.

Директор християнського науково-апологетичного центру. (Закінчення в наступному номері).

Українське суспільство залишається багатоконфесійним і глибоко релігійним

Такий висновок міститься у звіті Державного департаменту США про стан релігійної свободи у світі за останній річний період. Відповідну доповідь стосовно України 17 листопада опублікувало Бюро демократії, прав людини та праці.

Звіт починається з аналізу релігійної демографії України. У документі зазначено, що, за оцінками української влади, в країні налічується 33 000 релігійних організацій, які представляють 55 конфесійних напрямків.

За даними Держкомнацрелігії України, християнські організації православного напрямку становлять 52% всіх релігійних організацій країни. Серед

них: Українська Православна Церква (в єдності з Московським патріархатом), Українська Православна Церква Київського патріархату та Українська Автокефальна Православна Церква.

Прибічники Української Греко-Католицької Церкви — найбільша неправославна релігійна група в Україні (біля 4 млн. осіб), яка переважно знаходиться в західній частині країни. Римо-Католицька Церква в Україні має близько 1 млн. прихильників.

За офіційними даними, з усіх релігійних громад України 27% — християни протестантського напрямку. Серед них найбільшим об'єднанням є

Всеукраїнський Союз баптистів (біля 300 тис. віруючих). Далі йдуть п'ятидесятники, адвентисти сьомого дня, лютерани, англікани, кальвіністи, методисти, пресвітеріани та інші.

Деякі мусульманські лідери оцінюють, що в Україні проживає 2 млн. мусульман, хоча, за оцінками влади та незалежних аналітичних центрів, їх біля 500 тис. Серед них більшість кримських татар, які становлять третю за величиною етнічну групу в Криму (300 тис. осіб).

Згідно з офіційним переписом населення, в Україні проживає біля 104 тис. євреїв — це приблизно 0,2% населення. Однак місцеві єврейські

лідери оцінюють число осіб, що етнічно належать до єврейської нації, у кількості біля 370 тис. осіб.

Серед інших релігійних груп в Україні проживають буддисти, мормони та прихильники свідомості Крішні.

Майже 90% українців називають себе віруючими людьми, у той час як решта 10% вважають себе атеїстами або агностиками.

Загальний висновок Держдепартаменту США свідчить про те, що в цілому в Україні свобода віросповідання забезпечувалась на практиці. Проте в інших розділах Звіту наводяться окремі факти порушення релігійної свободи та прав релігійних організацій.

Зокрема Держдепартамент США відзначив, що реституція майна, конфіскованого радянською владою у релігійних організацій, в цілому залишається проблемою в Україні.

Інститут релігійної свободи.

м. Київ.

Під Божим покровом

ПРОПОВІДІ

«Хто живе під покровом Всевишнього, хто в тіні всемогутнього мешкає, той скаже до Господа: Охороно моя та твердиня моя, Боже мій, я надіюсь на Нього» (Пс. 91:1-2)

«Бо Він заховав мене в день нещастя в Своїй шкіні, сховає мене потаємно в своєму наметі, на скелю мене проведе» (Пс. 27:5).

Ми можемо знайти в Біблії багато текстів, які свідчать, що завжди були люди, які шукали Божого покрову, сховку у Бога. Згадаймо хоча би Адама і Єву — як добре було їм, захищеним під Божими милосердям і опікою. Вони не мали проблем, смутку, якихось загроз. На превеликий жаль, вони це покинули.

Будучи під покриттям Божим, вони не соромилися своєї наготи, бо не мали покриття фізичного, але мали покриття духовне. На їхніх чолах світилася праведність. Від них віяло безсмертям, радістю і миром. Але коли вони згрішили, то побачили себе нагими. Гріх оголив їх. І Сам батько їх зодягнув.

Але повернімося в реальність нашого життя. Якби зараз до нас прийшов Господь, що б ми робили? Чи бігли б до Нього, чи намагалися б щось накрити, щось сховати... Над цим варто задуматися.

Ми не знаємо, скільки часу попереду. Можливо, у деякого його зовсім мало. У будь-який момент наше серце може зупинити Той, Хто має владу. Бо кожній людині належить один раз померти, а потім суд, на якому вже нічого поправити неможливо.

А сьогодні можливо. І скільки душ це не покалялися. Давид тішився покровом Всевишнього. Бо найбільший покров, який Бог дав для людства, звершився на Голгофі. Цей покров має силу покрити всі наші гріхи і змити всяке беззаконня.

Бог сьогодні з нами. Але Він покриває лише ті гріхи, які ми визнаємо, яких соромимося, які роблять нас безсилими, сухими, черствими.

Але Бог не покріє гріх, який ти любиш. Він стоятиме збоку сумуватиме через те, що твоя душа приліпилася до речей, які тягнуть до смерті, у загибель, туди, де волає багач, прохаючи подати

Михайло Паночко

Старший єпископ Церкви ХВС України

йому не склянку води, а хоча би мокрого пальця.

Пекло — це місце, де немає покриття, де не почути молитви, і хай би ніхто з нас туди не потрапив.

Христос покрив, зодягнув Свою Церкву, і ми маємо за що дякувати Йому. Наш гріх покрили не наше покаєння, не ріки наших сліз, а Його свята і чиста божественна любов. Він простив нам, покрив Своїм покровом і подарував вічне життя.

Хто живе під покровом Всевишнього... Яке велике щастя — жити під Його покровом. Людина за своєю гріховною природою не вміє покривати. Ми вміємо викривати, насміятися один над одним. Чи не так? Ми вміємо показувати наготу свого ближнього, осуджувати замість того, щоб плакати і молитися.

Ісус знає наші духовні проблеми. І Він пішов на небо не для того, щоб відпочивати, не для того, щоб засісти на троні. Він відіграє велику роль в тому, щоб, коли ми визнаємо, що потребуємо Його покрову, що ми нагі, — нас покрити. Слава Йому за це.

На жаль, ми мало думаємо про це. Ми займаємося іншими речами, а Господь каже, що ми нагі. І каже не з іронією, не з насмішкою, а з великим співчуттям. Такий наш Господь. Біблія каже, що характер Бога — чистий і святий. У свій час ми це відчули, коли Бог нам простив, покрив наші гріхи. Не забуваймо це, дорожимо цим.

Павло, не маючи цього відкриття, у сліпоті і наготі своїй переслідував Божу Церкву, аж поки не зустрівся з Богом по дорозі в Дамаск. Той Самий Бог є сьогодні разом з нами. І Він бачить духовний стан кожного з нас.

Ми не можемо знати, що думають про нас інші люди. І дяка Богу за це. А Бог бачить і знає все. Все відкрите перед Ним, і при цьому Він продовжує любити людей. Він продовжує тримати у Своїх руках нашу планету, цю невеличку

голубу кульку, захищену в безмежних просторах всесвіту.

Адам і Єва намагалися покрити свою наготу листям, але це сміхотворне покриття не могло захвати їхньої наготи. І Бог дав їм одяг. Він продовжував їх любити й після того, як вони згрішили. Покривши їх тіло, Він говорить про покриття вищою гатунку, яке прийде пізніше, яке вщент зітре голову тому, хто обнажив людину.

Дорога Церкво Христова! Наближається день, коли прийде наш Господь. Мине знаємо, скільки років у нас попереду. Не знаємо, на скільки зібраних ми ще побуваємо. Але точно знаємо, що між нами є Той, Який хоче нас покрити. Він пропонує кожному з нас своє покриття. За ним затримка?

Може, нам треба голосніше молитися, аби аж стіни тремтіли? Не думаю. Найперше нам потрібно побачити свою потребу в Божому покритті, побачити себе збоку. А зробити це ми можемо лише тоді, коли нас освітить Слово Боже, коли Дух Святий, мов потужне сяйво, освітить нас. Як колись освітив Ісаю, і той вигукнув: «Горе мені, бо я чоловік нечистоустий...» Пророк Божий — як він міг так казати? Міг, бо був людиною, але і його нечистоту покрив Господь.

Багатьом з нас потрібно сьогодні обновитися в завіті з Господом. Бог дав нам час не для матеріального збагачення, не для вкорінення на землі. Бо ми тут не надовго.

Згадаймо біблійну героїню Рут. Вона полюбила Бога Ізраїлю і покинула все заради Нього. Вона сказала своїй свекрусі, що піде за нею і що Бог її свекрухи буде

і її Богом. І як Бог її благословив. Вона шукала покрову і його знайшла.

Я глибоко вірю, що Бог покриває тих, хто хоче Його покрову. Бог не може покрити того, хто не хоче. Того, що шукає лише земного замість того, щоб радіти Богом. Він чітко сказав у Своїм Слові: «Спрагненому дам даром від джерела води живої». А ті, хто сьогодні не прагне, будуть прагнути вічні віки, та ніхто їм не дасть ні краплини води.

Хто живе під покровом Всевишнього... Живе — це значить постійно перебуває, не виходить з-під того покрову. Господь — це міцна твердиня, і покидати її для нас — смертельно небезпечно. До того моменту, коли згаснуть наш очі, ми маємо ходити під покровом Всевишнього.

Бог пропонує Свій покров всьому людству. Цей покров Йому обійшовся дуже дорого. Він в'їжджав в Єрусалим, весь народ співав і тішився, зустрічаючи Його як царя, а з Його очей текли сльози: «О Єрусалиме! Скільки разів Я хотів вас зібрати, як квочка збирає курчат під крильми своїми. Та ви не захотіли». Квочка накриває своїх курчаток, як тільки їм загрожує якась небезпека, і як затишно і приємно їм під її крильми. Для ізраїльського народу найкращим покровом був Сам Господь. Та вони не пізнали часу відвідин своїх. І причина криється не в Бозі, а в людському серці, яке зіпсує, вражене гріхом.

Але сьогодні день благодаті, сьогодні день прийняття. Сьогодні ми можемо молитися, благаючи Бога покрити нас Своїм покровом, сховати нашу наготу, наповнити наші порожні посудини. Сьогодні ще можна це придбати в Ісусі Христі.

Віруючі люди іноді переживають дуже нелегкі моменти у своєму житті, дуже непрості. Бо дорога до висоти буває дуже тернистою. Але цю дорогу нам проклав Ісус. Він ішов по Віа Долороса, залишаючи криваві сліди. І якби не ці сліди, якби не Голгофський хрест, не було б сьогодні ні Церкви, ні нас із вами, не було б тих мільйонів спасених, якими тішаться сьогодні Африка, Корея, Бразилія і Китай, тішаться понад два мільярди християн, у тому числі більше 500 мільйонів п'ятидесятників у світі. Хто це зробив? Той, Кого роздягнули, Кого прибили, Кого залишили всі, але Хто став на Голгофі за всіх, хто вірує в Нього.

Чи ми вдячні Богові за це? Чи ми ходимо під Його покровом? А чи живемо собі спокійно, насолоджуючись усім, чого душа забажає, і забуваючи про Нього. Попереду в людства — тяжкі часи. Єдиний порятунок для нас — сховатися в Ісусі Христі. Бо інакше світ зі своєю

системою і владою, зі своїм впливом переверне нас догори ногами. Тому що у світі діє страшна сила зла. І як тільки ми вийдемо з-під покрову Божого, ми загинемо. Бо основою нашої стабільності, основою нашого захисту є лише Ісус Христос. Тільки Він.

Христос сказав, що ясно зародить лише той, хто перебуватиме в Ньому. Чому так багато людей сьогодні не сховані в Ньому, так багато людей повиходили з-під Його покрову? Чому так багато сьогодні в християнстві показного, награного, штучного? Ми забули, що жертва для Бога — смиренне серце і зламаний дух. Покажімо Богові, що ми потребуємо Його покрову. Відриймо перед Ним своє серце. Бо якщо не шукатимемо Бога і Його покрову, не будемо молитися, то всі впадемо в депресію, всіх нас лукавий розтягне. І буде сміятися з нас. Людина, не захищена під Божим покровом, відкрита для всіх супротивних вітрів.

Син Божий прийшов на землю не для того, щоб насміятися, як Хам насміявся над своїм батьком, Він прийшов з ціллю накрити нашу наготу, і Він це зробив. Благословіть за це Бога. Бо наше покриття — це праведність Ісуса Христа.

Друга думка — чи ми вміємо покривати гріхи наших ближніх. Чи ми — як той чоловік, якому пан простив десять тисяч талантів. Усе в нього було б просто чудово, якби не одна проблема — зустрів ближнього, який заборгував йому сто динарів. Такий дрібязок супроти того, що прощено йому. Та ні, не схотів простити.

Тисячі віруючих страждають з цієї ж причини. Не так глянули, за кафедру не запросили, уваги не звернули... І все, образа до смерті. Але якщо Бог простив нам у мільйон разів більшу провину, то чи не повинні прощати й ми своєму ближньому. Прощати, навіть якщо нас скривдили несправедливо, незаслужено. Бог вчить нас прощати й покривати. Якщо ми навчимося, то будемо тішитися Його покровом всю вічність. Якщо ж не навчимося — нас чекає тяжка вічність.

Бог вчить нас прощати. Люди, які не вміють прощати, — перші кандидати на депресію. А це смертельно небезпечно. Різні обставини складатиме диявол на шляху людей, які не цінують Бога, не відносяться до Його Словом, натомість цінують тлінне, тішаються доброю хатою, доброю машиною, повною кишенею. Але все це до часу.

Ми всі у школі Божій, і Він хоче навчити нас прощати ближнім. Біблія каже, що любов покриває багато гріхів. Не раз ми заслуговували на покарання, але нас покривав Небесний покров.

Як часто ви спілкуєтеся з Богом? На це запитання важко відповісти однозначно. Переконаний атеїст може сказати: «Ні разу». Людина, яка ще не визначилася, задумається і почне згадувати, чи траплялося їй в особливих випадках щось просити у Всевишнього. А віруюча, можливо, почне підраховувати, як часто вона виголошує молитву протягом дня. І всі матимуть рацію, але лише частково. Тому що нам, людям, властиво вважати спілкуванням лише словесне звернення до будь-кого. Але є і друга складова спілкування, яку ми часто пропускаємо з уваги: наші вчинки.

Не словниковий запас

Наприклад, був такий випадок. Жінка з ізраїльського міста Віфанії підійшла до Ісуса, принісши з собою алябастрову пляшечку з ароматним нардодним миром, яке коштувало тоді шалені гроші. Вона вилила його на голову Христа. Потім, припавши до ніг Його ззаду, заплакала. Побачивши, що її сльози облили ноги Христа, жінка почала витирати їх своїм волоссям (див. Мр. 14:3; Лк. 7:37). Раніше вона була відомою в місті грішницею. Але те, що говорив і чинив Христос, зробило в душі цієї жінки переворот. Ісус сказав, що її «численні гріхи... прощені»: можливо, саме через численні гріхи їй не вистачало слів, щоб виразити своє

Дві мови молитви

каяття. І вона зробила це так, як могла: ділами. Господь відповів на її молитву. До речі, такі безсловесні звернення до Бога не залишаються без уваги на небесах.

Ісус дав зрозуміти це, коли розповів притчу про двох синів, яких батько попросив попрацювати на винограднику (див. Мт. 21:28-31). Один відмовився, але потім пішов допомагати. А другий відразу погодився, однак працювати не пішов. «Котрий же з двох учинив волю батькову?» — задав Ісус риторичне запитання. Відповідь була очевидною, адже діла говорять голосніше за слова. Мова частенько може приховувати істинну суть людини. Ми можемо говорити правильні речі, а в душі не погоджуватися з ними. А можемо, навпаки, з пересердя сказати щось різке й несправедливе, а потім вчинити навпаки. У таких випадках саме дії показують, що ховається в нашому серці. Тому Господь схильний нагороджувати кожного не за слова, а за діла його.

Тонкощі перекладу

Багато наших дій, як і слова, мають цілком конкретне значення. Якщо їх перекласти на мову слів, вийде вельми цікавий «текст». Наприклад, ми можемо

говорити, що віримо в Бога і шануємо Його. А про що свідчать наші вчинки? Якщо ми стараємось жити чесно, не йдемо на компроміси із совістю, навіть коли того «вимагає ситуація», то таким чином ми кажемо: «Боже, стосунки з Тобою для мене важливіші, ніж цьогочасна ціль». Але коли ми вважаємо, що «якщо дуже хочеться, то можна», і добиваємося свого за допомогою обману, злодіяства, хабаря, наклепів чи розпалювання сварки між людьми — для Бога це все одно, що слова: «Мені все одно, Господи, що Ти думаєш, мої інтереси важливіші!». Це приховане нехтування Богом, і хоча це від людей і приховане, а для Бога — ясно, як день. «Хто ходить в простоті своїй, боїться той Господа, а в кого дороги криві, той погорджує Ним» (Прип. 14:2). Такий буквальный переклад наших вчинків на мову Божу — мову правди.

У Святому Писанні Господь не раз виступає в ролі «перекладача» наших діл. Для чого? Щоб допомогти нам самим усвідомити, чим наповнене наше серце. Наприклад, Він говорить: «Чого про уста Мої розповідаєш?.. Ти ж науку зненавидиш і поза себе слова Мої викинув» (Пс. 50:16-17). «Кидати поза себе» означає пропускати мимо вух. Робити вигляд, що не чув, не знав — і чинити

по-своєму. Поклавши руку на серце, визнаймо: усі ми хоч раз у житті вдавалися до цього прийому. Але одне діло — виявляти слабкість і нечесність раз-другий: хто із нас досконалий? І зовсім інше — коли це стає нормою, звичкою — називати себе християнином, але жодне рішення в житті не узгоджувати з Богом, з Його принципами, з Його заповідями. Говорити про високе, а коли настає час визначитися, як чинити, — робити так, як простіше, а не так, як правильніше. «Ненавидіти» науку Божу — це значить не хотіти її бачити, не тримати перед очима, не дотримуватися. Вважати слова Христа не важливими і не дієвими для реального життя.

Часом таке стається з нами: з якихось причин ми схидаємо з Божої дороги. І тоді... «Я віруючий!» — заявляємо ми на словах. «Не хочу чути Божих слів, все це дурниця!» — промовляють наші діла. І тоді люди стають глибоко нещасними. Вони хочуть отримати задоволення і вигоду, які, як вони вважають, досяжні тільки гріховним шляхом. Але разом з тим вони не можуть та й не бажають на сто відсотків віддаватися гріховному життю: «Адже я віруючий, я не хочу відходити від Бога». Чи, навпаки, люди хочуть жити праведно, але їм якось незручно:

«Я ж не фанатик якийсь, щоб ось прямо так, за всіма заповідями». І тоді вони, всупереч своєму бажанню, розбавляють свою праведність «необхідною» кількістю «неправильних» вчинків, щоб «як у всіх». Результат — незадоволення, муки совісті, життя «наполовину». Коли нас роздирають протиріччя, ми не можемо досягти бажаного і дійти до мети. Тому, що ми самі не вирішили, чого хочемо. Не визначились, куди, все-таки, йдемо: до Бога чи від Нього. Необхідно вибрати одне з двох — привести до спільного знаменника свої слова і діла.

Усвідомлюємо ми це чи ні, але все наше життя — і слова, і діла — це спілкування з Богом. Навіть коли ми не звертаємося до Бога на словах, ми «посилаємо Йому повідомлення» своїми вчинками. Говоримо Йому «так» або «ні», показуємо, що Він важливий для нас або що нам нема до Нього діла. Якщо ми хочемо, щоб Господь відповідав нам частіше, конкретніше, швидше — треба, щоб наші слова і діла «заговорили в один голос». І тоді Бог також заговорить з нами «голосніше» і зрозуміліше. Поруч з нами появляться тямущі люди, які дадуть нам мудрі поради. Нас почнуть частіше навідувати геніальні ідеї. Ми швидше вирішуватимемо проблеми. Із ситуацій, які раніше здавалися глухим кутом, знайдеться вихід. У нашому житті почнуть відбуватися справжні чуда... Адже Бог чує наші молитви і відповідає на них. Не лише словом, а й ділом.

Михайло МОЛОТОВ.

ВІРЮЮ

Кожен день – це право вибору, кожен крок – це рішення волі

Посеред Едемського саду росли два дерева – дерево життя і дерево пізнання добра і зла. Людина зірвала плід не з першого, а з другого дерева. І що це їй дало? Чи наблизило до істини й принесло свободу? Зовсім ні. Тоді чого ж насправді шукала людина?

Марнославство і гордість штовхають нас до заборонених знань. Марнославство і гордість панують в цьому світі, піднятися над яким ми так прагнемо. Піднятися за всяку ціну.

Окультизм, магія, чаклунство, астрологія, нумерологія, хіромантия – це далеко не весь список можливостей заглянути за межу видимого буття. Тисячоліттями намагалося людство пізнати правдані таємниці чаклунів і шаманів, оракулів і знахарів. Тисячоліттями зберігався і міцнів цей нездоланний потяг до невідомого, прихованого, таємного. Чи не тому, що нам до нестями хочеться знати більше, ніж доступно, розпоряджатися більшим, ніж для нас визначено.

Про це і йдеться в інтерв'ю відомого проповідника Олександра ШЕВЧЕНКА з харків'янкою Вірою КЛЮЄВОЮ.

– Коли ви зрозуміли, що це щось не те?

– Дуже довго я йшла цим шляхом, звертаючись до ворожок, екстрасенсів, гіпнотизерів. Потім подружилася з однією жінкою, яка твердо вірила, що має зв'язок з Богом. Вона молилася на іконах, читала «Отче наш»... Але в міру того, як я зверталася до неї, я зауважила, що замість вирішення проблеми лише ускладнюються. Якщо чоловік просто випивав, то тепер взявся пити регулярно, якщо з донькою до цього було все гаразд, то після контактів з тією жінкою у неї почалися страшні проблеми. У 15-річному віці її зґвалтували, потім вона вийшла заміж за садиста, згодом зламала копчик, мала тріщину перенісся, у неї були вибиті зуби. Словом, все ставало гіршим і гіршим. І коли я в черговий раз пішла до тієї жінки, вона відказала, що доньку вже зіцїлила і що взяла на себе всі її хвороби. І дійсно, доньці стало легше. Тому природно, віра моя в ту жінку зросла. Бажаючи допомогти іншим, я приводила до тієї жінки все нових і нових людей.

Люди вірять у багато що. Скажімо, в домових, які бувають добрими. Насправді домових не існує – це біси, дуже конкретні особи. Вони були в моєму домі. На моїх очах ставалися дивні речі. Наприклад, саме по собі закривалося трюмо. Бувало, у всіх людей, які одного і того ж дня приходили в наш дім, починалося блювання, хоча нічого в нас не їли. Одного разу ми з сестрою розмовляли в кімнаті і раптом почули дивний звук, наче в шафі щось з гуркотом впало. Звичайно, це викликало страх.

Тобто в нашій сім'ї відбувалися речі як на фізичному рівні, так і на духовному. Якось до мене за допомогою звернувся брат мого чоловіка. Він дуже хотів поїхати на роботу за кордон, у Лівію, але вес час виникали якісь проблеми з документами. Разом з його донькою ми поїхали до тієї жінки. Вона нас заспокоїла, мовляв, переживати нічого, документи ось-ось будуть готові. І справді, документи швидко зробили, брат полетів в Лівію. Але полетів з дуже гнітючим настроєм і без усякого бажання летіти. Через місяць його привезли в цинкової домовині.

– Чим закінчився ваш зв'язок з дияволом?

– Він бачив, що ми нічого не знаємо про Ісуса Христа. Усі наші знання обмежувалися вітаннями: «Христос воскрес!» – «Воістину воскрес!». І сатана

ІНТЕРВ'Ю

використовував нашу віру і наше нерозуміння істини.

– То виходить, половинчаста віра дозволяє дияволу втілювати всі його плани щодо нашого життя, якщо ми не знаємо істини про Ісуса.

– Саме так. Не маючи правдивого знання про Бога, людина приймає сатанинські думки як Божі і втілює їх у життя. І цілі ворожки – проголосити план диявола про ваше життя в духовний світ. Як його слуга, вона промовляє це в духовний світ, і це є вказівкою для бісів виконувати проголошене.

У мене на роботі трапився один випадок. Мій співробітник та знайома ворожка сказала, що через місяць її чоловік розіб'ється на машині, і йому відрве голову. Так все і сталося.

– А якщо б сьогодні та ворожка щось подібне передбачила для вас, це так само сталося б?

– Ні. Я б одразу зруйнувала це прокляття Іменем Ісуса Христа.

– То це не передбачення, а прокляття?

– Так, це прокляття, а не пророцтво, і виконається воно лише в тому разі, коли ви це приймете у своє життя, а приймете ви його лише тоді, коли будете звертатися до ворожок і наближатися до демонічного світу.

– Яку ціль, на вашу думку, переслідував диявол, показуючи вам образи демонів, бісів, звертаючись до вас вголос.

– Думаю, щоб посилити свою владу. Ми з сестрою починали розуміти, з якого джерела походять всі ті речі. Наша ворожка на одному сеансі сказала, що вже від нас «осатаніла». Ми почали згадувати, де чули це слово. І згадали – коли хрестили у православній церкві мого сина, то відрікалися від сатани. І зрозуміли, що, швидше всього, отой сатана все це і робить.

Економічна криза викликала спалах інтересу до окультизму. Кожен третій відвідувач чаклунів та екстрасенсів звертається до них саме з фінансових питань, тоді як у звичайний час частка таких звернень не перевищує п'яти відсотків. За даними опитувань, майже половина респондентів готові звернутися за допомогою до астрологів, магів і шаманів, хоча в недалекому минулому до них звертався лише кожен п'ятий. Найбільш небезпечно те, що вплив окультистичних ідей почав поширюватися навіть на серйозні науки – психологію, медицину, філософію, археологію.

– Ви настільки не підозрювали про нього, що навіть імені його не знали?

– Саме так.

– Чи згодні ви з думкою, що окультизм у найширшому розумінні цього слова спрямований на те, щоб людську волю зламати – через страх, передбачення, пророкування – і контролювати.

– Я переконана, що це так. Ціль сатани – контролювати людину. Контролювати до такої міри, щоб вона не мала вільного вибору. Якщо в людині живуть біси, вони контролюють кожен її крок.

Коли зі мною говорили демони, вони

називали свої імена. Їх було семеро, і вони жили в мені. Я чітко це розуміла – у мені хтось живе. Не щось, а хтось – справжній особистості. Вони обговорювали все, що я говорила і навіть що думала. І я це чула.

Коли ми з сестрою почали розмірковувати, звідки походять всі ці дивні речі в нашому житті, то я чітко чула, як вони говорили, що ми вже починаємо щось розуміти.

– Чи має якусь надію така цілком залежна людина, чи має вона шанс виборитися з тієї диявольської пастки?

– Я ось сиджу перед вами. Семеро демонів окупували моє тіло, мій розум, однак Бог звільнив мене повністю, за що Йому хвала і слава.

– Але це ж просто неймовірно – настільки сильно залежати від нечистих духів і повернутися до тверезого розуму, доброї волі і вільного вибору.

– Коли все це відбувалося, мій чоловік мав намір відправити мене до психіатра. Але я відмовилася, пояснюючи, що ми маємо справу з чимсь, що ми не знаємо і не розуміємо, але Бог нам допоможе.

– Де у вашому житті пролягала межа між тим, що ви могли приймати особисто й усвідомлено і що приймаєте самостійно вже не могли?

– Навіть коли я була одержима, я все одно мала волю прийняти рішення. І свідомо шукала виходу, розуміючи, що мені треба якнайшвидше пізнати Слово Боже, заглибитися в нього, щоб побачити себе і все навколо в реальному світі і визволитися від обману.

– Тобто це було у вашій волі.

– Однозначно. У будь-якої людини залишається вибір. Її намагаються заблудити, відвести, обманити, адже диявол – це обманщик, але рішення залишається за людиною, як би диявол не поневолював її. Він робить це тільки тому, що людина не розуміє, куди насправді йде.

– Тобто коли звучить тверезе євангельське вчення, звучить слово про Ісуса Христа і його Голгофську жертву, це відкриває людям очі на істину.

– Цілком впевнена в цьому.

– І коли людина свідомо вибере цю істину, це дасть їй силу подолати всі темні сили?

– Однозначно. Коли я почала читати Слово Боже, то у всьому калялася, від усього відрікалася.

– Що при цьому відбувалося?

– Почався процес звільнення.

– Чи може людина прийняти звільнення сама, чи обов'язково потрібна допомога служителя?

– Буває по-різному. Іноді Бог починає Сам диктувати молитву відречення, як це було зі мною. Найчастіше в такій молитві людей ведуть служителі.

– А що це за молитва така?

– Це відречення від всіх родових проклять, від всього окультистичного, що конкретно було у твоєму житті. Скажімо, від звернень до ворожок, екстрасенсів, гіпнотизерів, від занять хіромантиєю, астрологією – від усього гріховного і нечистого.

– Уже 14 років ви вільна людина. Чи немає в вас страху, що, всупереч вашій волі, демони можуть повернутися?

– Можна прийти до Бога, покаятися, певний час йти за Ним, але якщо після цього повернутися до старого життя, знову звертатися до служителів сатани – та навіть просто дивитися по телевізору фільми про Гаррі Поттера – то, цілком ймовірно, така людина знову стане залежною.

– До речі, про фільми. Це ж просто фільми, хай навіть і фільми жажів.

– До нас зверталися люди, які стали залежними саме під час перегляду цих фільмів. Вони конкретно бачили, як демони виходили з екранів телевізорів і входили в них.

А ось просто вражаючий випадок. Один хлопчик вночі подивився фільм жажів. І вранці батьки знайшли його в абсолютно несамовитому стані. Його привезли до нас, і коли я побачила цю дитину, то подумала, що він божевільний від народження. Однак все це сталося з ним протягом однієї ночі. До речі, слово «божевільний» тлумачиться як «вільний від Бога». Це страшно – бути вільним від Бога.

– Отож сьогодні в Ісусі Христі ваша воля відновлена, ви вільні, у вас немає страху, ви любите Ісуса.

– Це справді так. Бог тримає нас любов'ю, а не страхом. Він ніколи не маніпулює людиною. Кожен наш день – це право вибору. Кожен наш крок – це рішення нашої волі.

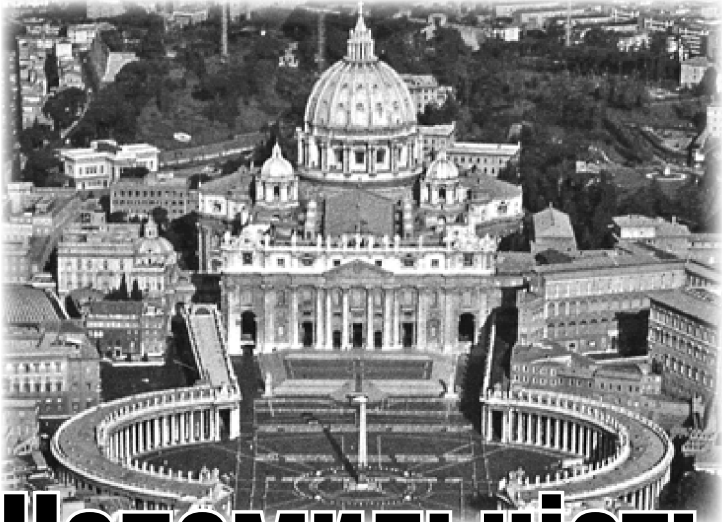
«Не звертайтеся до духів померлих та до ворожбитів і не доводьте себе до опоганення ними. Я Господь, Бог ваш!» (Левит 19:31).

«Нехай не знайдеться між тобою такий, хто переводить свого сина чи дочку своєю через огонь, хто ворожить ворожбу, хто ворожить по хмарах, і хто ворожить по птахам, і хто чарівник, і хто чорнокнижник, і хто викликає духа померлого та духа віщого, і хто питає померлих. Бо гідота для Господа кожен, хто чинить таке, і через ті гідоти Господь, Бог твій, виганяє їх перед тобою». (Повторення Закону 18:10-12).

«А коли вам скажуть: Запитуйте духів померлих та чародіїв, що цвірінькають та муркають, то відповісте: Чи ж народ не звертається до свого Бога? За живих питатися мертвих? До Закону і свідості! Як вони не так кажуть, як це, то немає для них зорі ранньої!» (Ісаї 8:19-20).

ТРАДИЦІЇ У СВІТЛІ БОЖОГО СЛОВА

Непомильність пап

Ми продовжуємо знайомити вас з історичним походженням деяких церковних правил, постанов та приписів, а також побуту. Те, про що йдеться в наших публікаціях, може виявитися комусь не до вподоби, але наша ціль – донести правду Писання, а не догодити людям. Бог під загрозою прокляття й вічної загибелі забороняє додавати, віднімати, применшувати чи змінювати будь-що у вченні Ісуса Христа і Його апостолів.

На жаль, межі, які Христос проклав між світом і Церквою, між шляхом вузьким і широким, згладилися і поступово розмилися. Появилися християни без особистого свідомого переконання, які перейняли християнство у спадок, за традицією, люди «які мають тільки вид благочестя, сили ж його зреклися» (2 Тим. 3:5). Сучасне християнство – це ніби апокаліптичний Вавилон із 18-го розділу Книги Об'явлення, якась суміш небесного із земним, причому останнє явно переважає.

І оскільки саме Слово Боже буде винуватити людство на Божому суді, кожній чесній і богобійній людині варто оцінити церковні традиції у світлі Божого Слова, щоб зрозуміти своє теперішнє і заглянути у майбутнє.

У 1870 році папа Пій IX скликав у Римі всесвітній собор католицького духовництва. Незважаючи на заперечення 110 єпископів (а всіх учасників собору було 750), собор проголосив новий і ні з чим не порівнюваний за своїм цинізмом догмат про папську непомильність. Більшість єпископів вирішили, що будь-яке навчання папи з догматичних і моральних питань – це «непорушна істина», що папа, як учитель Церкви, «непомильний». Постанову ця закінчувалася наступними словами: «Якщо хто з людей, не дай Боже, посміє суперечити цьому рішення, нехай він буде проклятий».

З постанови єпископів ми дізнаємося, що папа непомильний у певних обставинах і при вирішенні різних церковних питань. Але все ж папа залишається грішником у своєму щоденному житті й бесідах. Звісно, він може допустити гріх і може помилятися багато в чому і різною мірою, але коли папа сидить на троні й звертається із промовою до кардиналів, він стає людиною, вільною від усяких оман. Так вирішили єпископи.

Папа може не мати любові, віри, моралі, але якщо він говорить про них – його міркування повинні розглядатися як непомильні, такі, що виходять від непогрішного керівника черехди Христової.

Згідно з догматом «непомильності» папи, гріх і святість, Христос і сатана, світло й темрява можуть уживатися в одному й тому самому серці.

Така дивна можливість з'єднання в одній особі настільки протилежних властивостей ясно засвідчує повну неспроможність цього догмату. Насправді помильність пап виявляється вже тим, що деякі папи були засуджені як єретики, інші папи часто сварилися між собою, розходилися в поглядах з одного і того ж питання щодо віри або керівництва Церквою, скасовували минулі рішення колишніх «непомильних» пап, проклинали один одного, віддаючи анафемі.

Коли «непомильний» папа Микола V помер, у його бібліотеці були знайдені найбагатші античні рукописи, але не виявилось ані Біблії, ані Євангелія.

Чи здатний Христос встановити такий страшний догмат? Чи мав Він на увазі, щоб Його Церква вважала «непомильними» таких людей, як, скажімо, папа Бенедикт IX (у віці 12 років був введений на папський престол, коли водночас діяли три папи), Іван XXIII (насправді був піратом на ім'я Балтазар Косса), Олександр VI (або Олександр Борджіа, який увійшов у світову історію як найбільш розпусний і найаморальніший з усіх пап), Лев X, одержимий невтомною жадобою розваг і розпус, Іван VIII (насправді це була жінка) і їм подібні.

Навряд чи треба наводити які-небудь тексти Святого Писання для підтвердження абсурдності й всієї цинічності цього ганебного догмату. Сам апостол Петро не був наділений такого роду «повноваженнями». Навіть Христос не брав на Себе функцій, котрі належать Духу Святому, сказавши: «А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас поведе до цілої правди, бо не буде казати Сам від Себе, а що тільки почує, казатиме, і що має настати, звістить вам» (Ів. 16:13).

Лише Бог премудрий, святий, всезнаючий і непомильний. Лише Христос мав право сказати людям: «Хто з вас може Мені докорити за гріх?» (Ів. 8:46); «Сам Я від Себе нічого не дію, але те говорю, як Отець Мій Мене був навчив» (Ів. 8:28); «Той, Хто послав Мене, перебуває зо Мною; Отець не залишив Самого Мене, бо Я завжди чиню, що Йому до вподоби» (Ів. 8, 29).

Лише Дух Святий – непомильний Наставник віруючих і Керівник їхнього духовного життя, «бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі» (Рим. 8:14).

На жаль, багатьом людям байдуже до авторитету Слова Божого, яке проголошує: «А як кажемо, що ми не згрішили, то чинимо з Нього (Христа) неправдомовця, і слова Його нема в нас» (1 Ів. 1:10).

Як прикро усвідомлювати, що ця чужа Богові ідея «непомильності» народилася саме в період кривавих революцій і дала заряд диктаторам і світовим завойовникам, які спочатку обдурювали людей догматами про свою непомильність, а потім проливали ріки людської крові.

СИЛА ПРОРОЦТВА

У науці дуже ціниться сила теорій і гіпотез. Скажімо, теорія відносності Альберта Ейнштейна одержала багато підтверджень в різних галузях фізики. Наприклад, виявлено значне збільшення маси субатомних частинок, що розганяються в прискорювачах елементарних частинок до швидкостей, близьких до швидкості світла. Геній Дмитра Менделєєва проявився і в тому, що він передбачив виявлення хімічних елементів, які не були відомі в його час. Один з них навіть названий на його честь – менделєєвій.

Французький математик Левер'є, як то кажуть, на кінчику пера вивів параметри планети, яку ще ніхто на землі не спостерігав. У 1846 році астроном Йоганн Галле виявив передбачену Левер'є планету.

У 1930 році фізик Паулі висунув гіпотезу про існування нейтрино, пізніше інший вчений – Понтекорво передбачив існування двох «сортів» цих частинок (електронних і мюонних). Ці частинки справді були виявлені. Таких прикладів у науці багато. Емпіричне підтвердження теоретичних передбачень вчених зазвичай вважається доказом істинності цих теорій.

Але наскільки більше передбачень, що збулися, в Біблії. Біблеїсти говорять про тисячі біблійних пророцтв, які вже збулися. Причому, їх точність вражає настільки, що багатьом легше повірити в наявність в текстах Біблії значно пізніших вставок. Ось, наприклад, одне з таких передбачень:

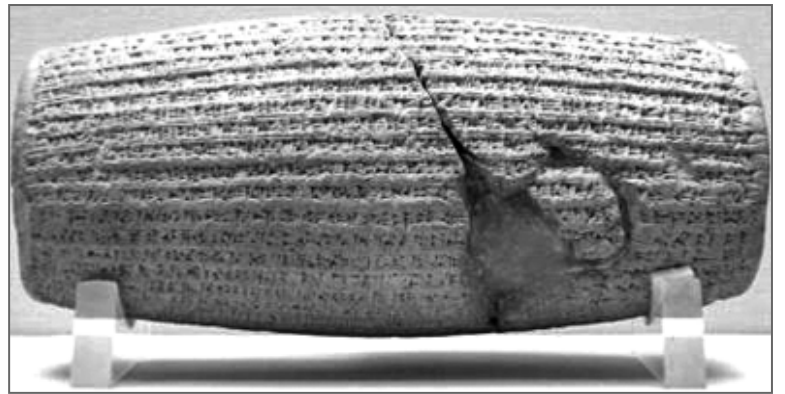
«Так говорить Господь... Хто глибині прокаже: «Висохли, а річки твої Я повисушую», Хто до Кіра говорить: «Мій пастирю», і всяке Моє пожадання він виконає та Єрусалимові скаже: «Збудований будеш!», а храмові: «Будеш закладений!». Так говорить Господь до Свого помазанця Кіра: Я міцно тримаю тебе за праву, щоб перед обличчям твоїм повалити народи, і з стегон царів розв'яжу пояси, щоб відчинити двері перед тобою, а брами не будуть замкнені. Я перед тобою піду й повирівнюю висунене, двері мідяні зламаю і порозбиваю залізні засуви. І дам тобі скарби, що в темряві, та багатства заховані, щоб пізнав ти, що Я – то Господь, Який кличе тебе за іменням твоїм, Бог Ізраїлів» (Іс. 44:27-28, 45:1-3).

Як припускають, пророк народився в 765-760 роках до н. е., був покликаний до пророчого служіння в рік смерті царя Озії (Іс. 6:1-8) і, згідно з легендою, його жорстоко стратив Манасія приблизно в 695 році. Пророцтва Ісаї датують 745-695 роками до н. е.

Це пророцтво збулося через 140 років – у 539-му, коли Кір Великий захопив Вавилон. Ще пізніше, приблизно через 250 років після пророцтва Ісаї, грецький мандрівник і письменник Геродот (485 - бл. 425 рр. до н. е.), названий за свою фундаментальну працю «Історія» «батьком історії», написав свою версію захоплення Вавилону перським полководцем Кіром.

Порівняєм деталі цих двох розповідей:

Найфеноменальніша частина в

«Циліндр Кіра» — це шматочок глини, на якому клинописом написана розповідь про перемогу перського полководця над Вавилоном. Циліндр знайшов в 1879 році у стародавньому Вавилоні археолог Ормузд Рассам, учень знаменитого британського археолога Остіна Генрі Лейярда. Нині ця знахідка зберігається в Британському музеї.

пророцтві Ісаї — ім'я полководця. Ним виявився Кір.

Ісая говорить про те, що цей Кір підкорить собі багато народів. Геродот неодноразово підтверджує це, детально описуючи історію завоювання Кіром майже всього тодішнього світу.

У пророцтві Ісаї йдеться про ворота і мідні двері. Згідно з «Історією» Геродота, у Вавилоні було більше сотні зовнішніх і внутрішніх воріт, зроблених цілком з міді.

Більше того, Ісая говорить про те, що «ворота не зачинялись». Геродот підтверджує і цю деталь: вавилоняни були настільки впевнені в неприступності свого міста, що не зачинили внутрішні ворота.

Ісая пише про висихання ріки. Геродот розповідає, що Кір висушив русло Євфрату, прорив канал і відвів по ньому води ріки. Висохлим руслом військо увійшло в місто.

Біблійний пророк говорить про величезні багатства і скарби, які дісталися Кіру. І Геродот також пише про велике багатство Вавилону. Більше того, за Геродотом у Вавилон перед нападом Кіра був завезений

багаторічний запас продовольства.

Треба відмітити одну важливу деталь. В історичній праці Геродота нема жодної згадки про юдеїв. На цій підставі деякі історики роблять висновок, що Геродот про юдеїв нічого не знав. Виходить, що він не був знайомий з пророцтвом Ісаї і не міг «підігнати» під нього свою книгу.

Цю думку підтверджує ще одна обставина. Насправді сьогодні є підтвердження кожного слова біблійного пророцтва, яке розглядаємо. З інших історичних джерел (у тому числі і з перських хронік) ми знаємо, що Кір якраз був ознайомлений з передбаченням великого юдейського пророка. Він був настільки вражений цим, що сам ледь

не прийняв юдейську віру. Кір звільнив євреїв від семидесятилітнього полону, звелів відбудувати Єрусалим і храм і відновити юдейське Богослужіння. Усі святині, вивезені Навуходоносором із пограбованого ним єрусалимського храму, Кір звелів повернути на місце. Окрім того, Кір розпорядився зібрати кошти на відбудову єврейського святилища.

Всього цього немає в «Історії» Геродота. Зате в його розповіді присутні інші деталі, що збігаються з книгами інших біблійних пророків. Зокрема, Геродот підтверджує розповідь Даниїла про безпечність вавилонян в момент штурму міста і про грандіозну пиятику, влаштовану цього дня царем Вавилону (Дан. 5:1-31). Насиченість розповіді Геродота багатьма «технічними» деталями і відсутність «ідеологічно спрямованих» свідчень не дозволяють історикам засумніватися в безсторонності «батька історії». Саме тому настільки детальний збіг його розповіді з біблійними пророцтвами можна вважати переконливим доказом надійності та істинності Біблії.

Ігор ШИПОВСЬКИЙ.

Релігійність української молоді: думка вчених

У Німеччині видали книгу «Сучасна релігійність. У що і як вірять молодь України». Видання досліджує особливості релігійності студентської молоді, охоплюючи дослідженням студентів світських і духовних навчальних закладів.

«Найбільш неочікуваним результатом дослідження стало те, що ми зафіксували нову для України форму релігійності – неінституціалізовану», — розповіла автор книги Наталія Гаврилова, кандидат філософських наук, науковий співпрацівник відділу релігієзнавства Інституту філософії імені Г. Сковороди НАН України.

Як пояснює вчений, неінституціалізована релігійність носить переважно особистий характер і породжена внутрішніми переживаннями людини. У ній молода людина сама для себе визначає свій обов'язок, а церковна організація, священнослужителі і обряди, що претендують на роль посередника між людиною і Богом, при цьому відходять на другий план за рівнем значимості.

За словами Наталії Гаврилової, ця категорія віруючих не має чіткого уявлення про конфесійні відмінності і в основному переживає загальне прагнення до Бога, симпатії до тих чи інших релігійних традицій. Конфесійне знання для таких віруючих не важливе. Майже 34% опитаних належать до цієї

групи, тоді як власну інституціалізовану релігійність відзначили 41,2% опитаних молодих людей.

«Така позиція зводиться до прагнення вияву своєї віри до мінімуму, при цьому зберігаючи віру в існування абсолютної надприродної реальності, в сакральне коріння життя, — пояснює вчений. — Не будучи пов'язаною з конкретною конфесією, молодь залишається вільною в поведінці, способі життя, в етичній орієнтації. Для такої молоді людини притаманне особисте сприйняття і розуміння Бога, світу, проблем життя і смерті, релігійної практики. Цей напрям мислення і життєвої орієнтації можна схематично визначити як зв'язок «Я — Бог»».

Дослідники зафіксували також тенденцію, що активний процес «пошуку себе» приводить молоду людину відразу в кілька релігійних організацій, що, на їх думку, є характеристикою епохи постмодерну, основною ознакою якого виступає плюралізм.

Вчені зазначають, що нині в релігійному житті української молоді спостерігається синтез західної і східної релігійних практик. Це пояснюють тим, що сучасний віруючий — практичний, раціоналізований, інтелектуалізований віруючий, який трансформує існуючі релігійні системи або ж творить свої власні. Яскравим прикладом синтетичних світоглядних уявлень дослідники вважають віру в реінкарнацію, прикмети, астрологію як серед молоді взагалі, так і серед тієї її частини, яка конфесійно визначалась.

НХС.

Недавно вчені в черговий раз знайшли воду на Марсі. І знову не зовсім по-справжньому. Ні рік, ні озер виявити не вдалося, але удача посміхнулася їм у вигляді величезних накопичень під поверхнею планети. Дослідники вважають, що ці накопичення ніщо інше, як водяний лід.

Недоведені докази

Лід виявлено за допомогою радара, встановленого на космічному апараті Mars Express, який обертається навколо Марса з грудня 2003 року. Те, що вчені сприймають за лід, міститься в районі так званих «полярних шапок» і під рівниною Хріса, де накопичення заповнюють величезний метеоритний кратер, що опустився під землю.

Якщо це справді замерзла вода, то ми стоїмо на порозі великих відкриттів. Деякі ЗМІ, наприклад, вже поспішили заявити, що «у вчених появились докази наявності життя на Марсі». Вони беруть на себе сміливість стверджувати так лише тому, що радару космічного апарату вдалося виявити поклади, що нагадують лід.

Повідомлення про те, що на Марсі, ймовірно, є чи була вода, ми чуємо вже й не так рідко. Про це говорили, коли на Червоній планеті знайшли глинисті мінерали, які могли утворитися в результаті тривалого впливу води. А також, коли стереокамерою HRSC вдалося зробити знімки поверхні Марса, на яких чітко видно сліди ерозії марсіанської поверхні, спричинені не інакше, як потоками води. Про марсіанську воду заговорили також, коли на Марсі були виявлені так звані льодяні гейзери — виверження вуглекислого газу.

Ці повідомлення, звичайно ж, цікаві. Але цього мало, хочеться більшого — якщо не води у рідкому вигляді, то хоча б льоду, чітко зафіксованого на фото чи на відео, а ще краще — приве-

ВОДА-НЕВИДИМКА

зеного в наші земні лабораторії і добре дослідженого.

Марсіанський потоп

Чому так важливо знати, чи є на Марсі вода? У воді вчені цікавлять бактерії. Точніше, їх наявність. Тому що бактерії — це як не як, а все-таки життя.

Насамперед, відповідь на запитання: «Чи є на Марсі вода?» прагнуть одержати фантасти, уфологи й еволюціоністи. Фантастам і уфологам це потрібно для більшої впевненості в тому, що ми, земляни, не самі на білому світі, а еволюціоністам — щоб отримати хоч якесь підтвердження того, що життя — це природний феномен, який виникає всюди, де складаються відповідні умови. Річ у тому, що для наявності будь-якої форми життя необхідний достаток рідкої води. Для еволюціоністів вельми важливо виявити хоч які-небудь свідчення позаземного життя, тому їх погляди й прикуті до Марса.

Космічні дослідження сфокусовані на пошуках будь-яких форм життя — не важливо, розумних чи ні. Але проби з місяця вже дали негативний результат, проби з Марса — також. Інші планети виглядають надто негостинно, щоб всерйоз передбачити наявність життя на них. Як же бути з водою, без якої сценарії фантастів і теорії еволюціоністів втрачають всякий смисл? Цілком очевидно, що нині на Марсі немає рідкої води. Але що явну невідповідність можна подолати, припустивши, що колись там було в достатку води, щоб утворилися величезні канали і обширні затоплені рівнини. Адже на фотографіях, зроблених з орбіти Марса ще в 1976 році, були видні певні риси поверхні, утворені, як припускають, во-

дою в такій кількості, якої вистачило би, щоб повністю затопити планету. Одна газетна стаття про цю, як допускають, повинь, назвала її «потопом біблійного масштабу».

Тільки ось подібні «канали, прориті потопом» і «затоплені рівнини» були зауважені й на Венері; а оскільки життя на Венері неможливе з ряду причин, ці особливості сприйняли як наслідок потоків лави, а не потопу.

Пришестя метеорита

В 1996 році справжню сенсацію викликала заява Девіда Мак-Коя та інших вчених про те, що в метеориті з Марса були знайдені скам'янілі бактерії.

Мова йде про метеорит ALH84001, знайдений в 1984 році в Антарктиді. У ньому були виявлені структури, за зовнішнім виглядом і хімічним складом схожі на викопні останки живих мікроорганізмів. Було встановлено, що цей метеорит прилетів з Марса.

Група Мак-Коя припустила такий сценарій: чотири мільярди років тому на Марсі при остиванні лави утворилася гірська порода, з якої складається метеорит. Клімат на планеті в той час був вологим і теплим, і у водоймах планети проживали найпростіші живі організми. Разом з водою вони просочувалися вглиб марсіанської кори і там перетворювалися на скам'янілості. Якось на це місце впав величезний метеорит, і сильний вибух викинув обломки марсіанських гірських порід в космічний простір. Тривалий час, приблизно 16 мільйонів років, метеорит ALH84001 провів у космічному просторі, потім осів на землі, де 22 роки тому його виявили в антарктичних льодовиках мисливці за

метеоритами. І нарешті, він потрапив до рук вчених НАСА. Причому якраз в той момент, коли вони так потребували додаткового фінансування чергових космічних досліджень.

Із цієї сенсації витиснули все, що тільки можна. Але суперечливе навіть саме припущення про те, що цей метеорит з Марса. На прес-конференції НАСА серйозні вчені висунули кілька причин, за якими треба обережно ставитися до таких мікроскам'янілостей. Вони в сотні разів менші, ніж їх аналоги на землі, і неможливо експериментально визначити склад клітин, щоб з'ясувати, органічні вони чи ні. У клітинах не виявлено жодних ознак порожнин, в яких могли би міститися рідини, необхідні для життя.

З 1996 року минуло чимало часу, і за цей час метеорит ALH84001 побував у руках багатьох вчених. Нині більшість з них вважає, що і таємничі волокна, і карбонатні кульки, і складні вуглеводні молекули в цьому метеориті мають небіологічне походження. Однак уяву вже розбурхано, і питання про існування на Марсі води набуло не просто наукового, а вже світоглядного значення.

Божий план

І багато вчених, і дилетанти вперто вірять, що безмежний всесвіт просто кишить розумними істотами. Астроном Джастроу дивується: «Чому саме земля — небесне тіло, нічим не видатніше за трильйони йому подібних, — була вибрана природою чи божеством в якості єдиної планети, на ґрунті якої пустило коріння насіння життя?». Звичайно ж, ніхто ніколи не бачив жодної з тих трильйонів планет, хоча еволюційна статистика

стверджує, що вони могли існувати.

Напрошується запитання: чому еволюціоністи так занепокоєні темою глобального потопу на Марсі, але категорично заперечують біблійний потоп на землі, де достатньо і води, і доказів?

Коли креаціоністи говорять про потоп, описаний в Біблії, скептики часто запитують: «Якщо це справді був всесвітній потоп, то звідки взялася вода і куди вона поділася?». Звісно, Біблія дає відповідь: вода — в океанах; перемиїни в атмосфері стали причиною і потопу, і відходу води.

Ну, а на Марсі? Звідки взялася та вода і куди вона поділася? На це запитання не може відповісти ніхто. Можливо, це запитання ніколи не виникло б, якби не нагальна потреба знайти хоч де-небудь, хоч яку-небудь форму позаземного життя.

Якщо можна довести, що на Марсі колись було життя, то виходить, що життя — це природний феномен, який виникає всюди, де складаються відповідні умови, і що всесвіт, можливо, повний життя. А це, у свою чергу, означає, що життя — продукт еволюції, і для того, щоб пояснити її, ми не потребуємо Бога. Багато вважають саме так. Хоч, звичайно, теїстичні еволюціоністи можуть сказати, що якби Господь побажав, Він міг дозволити еволюцію життєвих форм на різних планетах.

Але мова не про те, що Бог міг би зробити. За Біблією, Він створив життя на нашій планеті — землі; на землі Він став Людиною і загинув за наші гріхи; на землі Він воскрес і вічно буде царювати над Своїм творінням.

«Небо, — небо для Господа, а землю віддав сином людським!» — говориться в Біблії (Псалом 113). У Бога, безумовно, є задум і для зірок, і для інших планет, якщо вони існують, — але нам не вистачить й вічності, щоб збагнути його.

За матеріалами статті

Генрі М. Морріса

«Куди ділася вся ця вода?».

● для душі

ВЧИТЕЛЬКА

Ця історія трапилася багато років тому. Маргарита Сергіївна була ще такою молодою, що навіть не встигла відсвяткувати річницю свого педагогічного стажу. Ось уже кілька місяців вона вела заняття в 5-Б класі, довіреному їй як класному керівникові. І вже чимало дізналася про кожного з них.

Ось активіст і староста класу — Борис Стрілецький. Найкращий учень і навіть призер дитячого чемпіонату з плавання. Маргариті Сергіївні завжди хотілось усміхнутися, коли вона помічала пустотливий блиск в його очах і незмінно веселий і доброзичливий вираз обличчя.

Ось Марина Коржова — «тихоня» і відмінниця. Ось Стасик Машков — хитрун і ябеда. Багато знала молода вчителька про кожного. Досить багато, щоб відчувати докір совісті в ту мить, коли сказала своїм учням, що любить всіх однаково. «Адже все одно це неможливо», — заспокоювала вона себе.

Ось в першому ряді сидить Женя Бездітко. Маргарита Сергіївна кілька місяців спостерігала за ним. Він неохоче грався з іншими дітьми. Його одяг завжди був брудним, а кишені шкільної форми були такими розтягнутими, що здавалось, вони хотіли проковтнути кожного, хто опиниться в зоні їх досяжності. Його густою, давно не стрижену волоссю не завдавав би пакетик шампуню. І приносив вчительці він самі неприємності. Тож, порушуючи всі правила педагогіки, Маргарита Сергіївна просто відчувала насаподу, ставлячи йому двійки. Наче розплачувалася за всі неприємності, що навалилися на її голову завдяки «за-

слугам» Жені. А через деякий час вона взагалі перестала помічати свою необ'єктивність, виправдовуючи її заохоченням послушних дітей і покараннями недотеп і лінохів.

Непомітно підійшов до закінчення навчальний рік, і якось ввечері, наливши горнятка гарячого чаю, Маргарита Сергіївна сіла розбирати особові справи своїх учнів. Взнявши сіру папку Жені Бездітка, вона поглянула на неї і, зітхнувши, відклала на потім, вирішивши спершу зайнятися справою Бориса Стрілецького. І тим більше був її подив, коли, дібравшись до відкладеної сірої папки, вона прочитала: «Женя дуже жива і весела дитина. Він завжди акуратно виконує свою роботу, ввічливий. Поруч з ним приємно перебувати», — писала вчителька Жені в першому класі. У другому класі вчителька відзначала, що Женя старанний учень, його люблять однокласники, але його тривожить тривала хвороба матері. Очевидно, його життя вдома нелегке. Запис в третьому класі стверджував: «Смерть матері сильно на ньому відбилася. Женя намагається триматись, але батько не дуже ним цікавиться, і це може позначитися на хлопчику, якщо не вжити заходів». Вчителька четвертого класу, в якому вчився Женя, писала: «Женя постійно відволікається і не виявляє особливої цікавості до навчання. В нього не дуже багато друзів. Інколи він засинає в класі». Маргарита Сергіївна, відклавши папери, затулила почервоніле обличчя руками. «Як могла я осуджувати когось, не знаючи ні його життя, ні його обставин», — докоряла вона собі знову й знову, переглядаючи особову справу Жені. Того ж дня вона вирішила допомогти бідній дитині всім, чим тільки зможе, геть забувши про колишню

неприятель до маленького Жені Бездітка.

Через кілька тижнів Маргарита Сергіївна святкувала свій день народження. Усі діти принесли їй по маленькому подарунку, ретельно загорнутому в різнобарвний папір і прикрашеному квітами і стрічками. Тільки подарунок Жені був невміло загорнутий в цупкий коричневий папір. Доповнювали це жалюгідне видовище два брудні шнурки, якими був стягнтий і без того непривабливий пакуночок. Маргариті Сергіївні було дуже ніяково розгортати його перед всіма дітьми, і все ж вона це зробила, не звертаючи уваги на схибні смішки, що зрідка порушували напружену тишу, що нависла над класом. Коли із нескладного згортка показались старий браслет і флакончик старих парфумів, наповнений лише наполовину, стримані усмішки дітей переросли в дружний регіт, який змусив покритися червоними плямами щоки жінки. «Який гарний браслет!» — вигукнула Маргарита Сергіївна, надягаючи його на руку і каплюючи крапельку парфумів на зап'ястя. Кпини миттєво затихли, і діти

здивовано дивились на вчительку, яка, склавши на стіл всі подарунки, не розгорнула жодного з них. Вона стримано подякувала дітям і почала пояснювати нову тему цього уроку.

Після уроків Женя на мить затримався біля вчительського столу і, понуривши погляд, прошептав: «Сьогодні ви пахли, як пахла моя мама».

Увесь вечір проплакала Маргарита Сергіївна, зачинившись у своїй невеличкій кімнаті. Багато що зрозуміла вона того вечора і багато що переосінила. Відтоді вона не просто викладала мову і літературу. Вона почала вчити дітей. Особливу увагу приділяла Жені. Минуло лише кілька місяців з того часу, а хлопчик дуже змінився. Він став чуйним, почав краще вчитися. А вечорами приходив до Маргарити Сергіївни додому, і вони разом пили чай з крихким печивом. Ці вечори стали дорогими серцю вчительки і, попри заяву, що вона любить всіх однаково, Женя став її улюбленим учнем.

Через рік, у день свого народження, біля дверей Маргарита Сергіївна зна-

йшла записку. У ній нерівним дитячим почерком були виведені слова про те, що вона найкраща на світі вчителька.

Минуло шість років. Женя давно вже жив з батьком в іншому місті, але в той самий день — день свого народження Маргарита Сергіївна одержала листівку. В ній її улюблений учень написав, що закінчив школу як один із найкращих в класі, але вона все ще залишається найкращою вчителькою, яку він зустрічав. Ще через чотири роки прийшов лист, в якому Женя писав, що вчитися в коледжі дуже важко, але він вже закінчує його з відзнакою. І знову запевнив Маргариту Сергіївну, що вона його найкраща вчителька.

І знову минуло чотири роки. Маргарита Сергіївна отримала наступного листа. Цього разу Женя писав, що одержав ступінь бакалавра, але вирішив вчитися далі. І знову назвав її найкращою на світі вчителькою.

Але на цьому наша історія не закінчується. Ще через кілька років Маргарита Сергіївна одержала нового листа. У ньому йшлося, що він зустрів «ту саму» дівчину і збирається одружитись. Женя висловив величезне бажання бачити Маргариту Сергіївну в ролі матері жениха на своєму весіллі. Звичайно ж, найкраща на світі вчителька погодилась. І на весіллі на її руці був той самий браслет, і пахла вона тими самими парфумами, які подарував їй колись маленький неохайний хлопчик. Женя, а тепер вже Євген Станіславович — доктор фізико-математичних наук обняв свою стареньку вчительку і прошептав їй на вухо: «Дякую Вам за те, що Ви повірили в мене, показали, що я важливий і що я можу щось змінити». Маргарита Сергіївна зі слізьми на очах прошептала у відповідь: «Дорогий мій хлопчику, ти все переплутав. Це ти навчив мене тому, що я можу щось змінити».

Ми могли б продовжити нашу розповідь перераховуванням всіх докторів, вчителів, лікарів, наукових працівників і просто хороших людей, яких виховала Маргарита Сергіївна, але ніхто з них не був таким близький і дорогий старенькій вчительці, як цей учень, який навчив її, що насправді означає це чудове слово — вчителька.

П'ЯТЬ ПІГУЛОК

Давним-давно в одному торговельному місті жив чиновник. Якось, коли він проходив ринковою площею, до нього підбіг якийсь обірванець і, викрикнувши лайливі слова, плюнув чиновнику в обличчя. І втік.

Не стерпів чиновник ганьби і захворів. Так і помер би, але його друзі послали за лікарем, який славився вмінням зцілювати душевні рани. Лікар дав хворому п'ять пігулок і велів кожної ночі в призначений час приймати одну з них.

Настала ніч. Прийняв чиновник перший лік, і приснилася йому ринкова площа і те, як обірванець плюнув йому в обличчя. Від нестерпного приниження і ганьби він страшно закричав і прокинувся.

Наступної ночі він знову прийняв пігулку і знову побачив той самий сон, але замість ганьби відчув страх, що сковував душу.

Той сон приснився чиновнику і третьої ночі, але ні страху, ні ганьби вже не було, натомість відчув він глибоку печаль. Здивувався чиновник, але вирішив дотримуватись вказівок до кінця і наступної ночі випив четверту пігулку. Звичайно ж, він знову побачив той сон, але сон вже не був таким болючим, як попередні рази, і відчув

чиновник лише легкий подив.

На п'яту ніч, несподівано для себе, чиновник пережив радість. Не знаючи, що думати, він негайно відправився до лікаря за порадою і новими ліками.

— Що ти відчував після прийому мого ліку? — запитав цілитель.

— Мені снився один і той самий сон про те, як обірванець плюнув на мене, — відповів чиновник. — Але кожної ночі цей сон викликав у мене нове почуття: я відчував то ганьбу, то страх, то печаль, то здивування. А останньої ночі відчув радість і переживаю її досі. Тепер я розгублений і не розумію, що повинен відчувати насправді.

Вислухавши чиновника, лікар засміявся і сказав:

— Не важливо, що відбулося з тобою, якщо ти можеш ставитися до того, що сталося, так, як вважав за потрібне. Адже тільки від твого вибору залежить, будеш ти радіти чи сумувати з того чи іншого приводу. Що ж стосується плювка в обличчя, то мудра людина просто не звернула би на нього уваги, тим більше, що той, хто тебе образив, не сповна розуму і його плювок не образливий для тебе, ніж порив вітру, що запорошив пилюкою твої очі.

Як наблизити смерть

Протягом 17 років радянський вчений-біолог Іван Белярський працював над проблемою впливу простих односкладових слів (у тому числі і матів) на людину. Результати дослідження приголомшили: кожне вимовлене слово впливає на наші гени, у результаті чого відбуваються зміни генетичного коду, відповідального за темпи старіння і термін життя. У свою чергу, видозмінені гени передаються нащадкам.

Дисертацію з цієї теми вчена рада слухала за зачиненими дверима. У цій праці з математичною точністю була доказана неприйнятність в радянській час істина — слово має реальну силу! Звідси залишається один крок до християнства і біблійної доктрини: «Споконвіку було Слово». Оприлюднити такі результати — означає відмовитися від теорії первинності матерії і визнати наявність якогось Творчого Розуму. Радянські ідеологи на таке не відважилися, однак для сучасників праці вченого є цінним надбанням і науково доводять біблійні принципи про силу і вплив слова.

Виявляється, слово впливає на наші гени — продовжує молодість або наближає старість. Те, що ми говоримо, веде нас або до благословення, або до прокляття. Ось результати тривалого медичного дослідження групи людей одного віку. Половина з них — лайливі «зі стажем», друга половина — противники міцних висловлювань. У лайливих було зафіксовано швидку зміну в організмі на клітинному рівні, що викликало різні

захворювання. У другій групі результати виявились протилежними. Висновок вчених-медиків був однозначним: мат може зробити будь-яку здорову людину трухлявою руїною.

Не менш сенсаційні дослідження вчених-лінгвістів. В одному з найперших слівників давньоруської мови згадане слово, яке починається з другої букви алфавіту і означає жінку легкої поведінки. Насправді це слово ніщо інше, як ім'я демона. Цей

демон споконвіку віків був чоловічого роду і в поклонінні собі вимагав сексуальної розбещеності. Але найголовніше — усі без винятку українські лайливі слова мають демонічне походження! Це не просто слівце, це — обряд, сатанинський ритуал, заклик реального демона, втіленого зла. Наші предки-погани використовували ці слова як ритуальні вигукі під час жертвоприношень.

Сьогодні демонічне коріння лайки приховане під шаром віків, однак через це лайка не втратила свою силу і початкове призначення. Зверніть увагу, як зростає лихослів'я, інколи практично замінюючи мову. На вулиці підлітки, молодь можуть лаятись брудною лайкою в присутності жінок, дітей, літніх людей. Кожне лайливе слово в духовному невидимому світі є поживою для демонів. Той, хто кличе диявола через мат, в кінцевому підсумку прикличе руйнування на всіх рівнях свого життя. Це не жарт і не дрібниця — язик може вимовляти слова, які несуть життя або смерть.

ProChurch.info.

Осел фермера провалився в колодязь. Поки фермер думав, що йому робити, тварина видавала жалібні звуки. Нарешті фермер прийняв рішення: осел вже старий, а колодязь все одно треба буде закривати. Отже, не варто витрачати зусилля заради того, щоб витягти старого осла. Він запросив своїх сусідів допомогти йому закопати колодязь. Усі дружно взялися за лопати. Осел одразу ж зрозумів, до чого йде діло, і почав страшно верещати. Потім, на загальний

Прості правила

подив, він притих.

Фермер вирішив подивитися, що діється внизу. І був здивований, побачивши, що з кожною скибою землі, що падала йому на спину, ослик виробляв щось цілком неймовірне. Він струшувався і ставав поверх скинутої землі. Дуже скоро ослик піднявся нагору, перескочив через край колодязя і помчав вперед, як очманілий!

У нашому житті не бракує бруду. І кожного разу, коли на тебе впаде грудка землі, струси її і піднімайся наверх. Лише так ти зможеш вибратися з колодязя. Кожна з проблем — це як камінь для переходу через потічок. Якщо не зупинятися і не здаватися, то можна вибратися з будь-якого, навіть найглибшого колодязя.

Щоб бути щасливим, запам'ятай кілька простих правил: **звільни своє серце від ненависті — прости; звільни своє серце**

від хвилювань — довіряйся Богові; цінуй те, що маєш; віддавай більше; очікуй менше.

ЦІКАВО

Щасливі люди читають, а нещасні дивляться телевизор

Понад 30 тисяч людей стали учасниками дослідження, під час якого респондентам пропонувалось відповісти на запитання про те, як вони проводять вільний час, і оцінити при цьому свій настрій і душевний стан.

Результати засвідчили, що люди, які вважають себе щасливими, виявилися більш соціально активними, вони охочіше спілкувалися з людьми, читали і ходили до церкви. А люди, які не задоволені своїм життям, більше часу проводили біля телевізора — на 28% більше, ніж щасливі люди.

Автори дослідження також встановили, що у 51% нещасних людей багато додаткового часу, і вони не знають, як його згаяти. У щасливих людей, навпаки, вільний час виявився лише у 19% опитуваних.

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння
відбувається:
Неділя - 11:00
Четвер - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 50
(гот. «Гетьман»)
тел. (032)295-04-35
Чекаємо вас!

Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)
Четвер: 20:00
П'ятниця: 21:00
(розбір Біблії)
Субота: 18:00
(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

salvaciondedios2005@hotmail.com

Щонеділі о 17:00 та щопонеділка о 9:00

дивіться християнську телепередачу «Вірую»
на каналі ТРК «3-студія».

УВАГА

Стежте за програмою телепередач

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в церквах християн віри євангельської: Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТИВ, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ - 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Хмельницька область

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5;
НЕДІЛЯ — 9 год., 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НЕТИШИН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46;
НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Київ та область

КИЇВ, вул. БРУСИЛІВСЬКА, 28/33; НЕДІЛЯ — 10 год; тел. 044-423-80-64.
БОЯРКА, вул. БІЛОГОРОДСЬКА, 23-А; НЕДІЛЯ — 15.30 год.; тел. 063-747-56-23

ІТАЛІЯ

Російськомовна церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Рим, зона Top Capienza,
НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год; тел. 39-32-97-35-26-92.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІАНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Віро і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —

о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ —

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1

(на Майзлях).

Тел. для довідок

(0342) 78-17-03.

№ 11 (142)
листопад 2010 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільний пожертвування

Р/р 26008340311261

Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: viruyu.at.ua

Газета віддрукована

в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 6000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не несе відповідальності за зміст публікацій авторів.